

Sheila

Alan J. Greenbank

Sheila

Alen. J. Greenbank

Verantwoording

Bijbels perspectief heeft haar uiterste best gedaan mogelijke rechthebbenden te achterhalen maar voor haar zonder resultaat. Mocht er desalniettemin inbreuk worden gemaakt op auteursrechten, dan ontvangt Bijbels perspectief daarvan graag bericht en zal zij een en ander met excuses rechtzetten.

Het is het waardevolle van de inhoud en vooral de zegen die dit boekje heeft verspreid, die de aanleiding zijn geweest om de inhoud als ebook gratis ter beschikking te stellen.

De oorspronkelijk vertaalde tekst is taaltechnisch waar nodig en mogelijk aangepast. De tekstverwijzingen zijn in de tekst voluit weergegeven en tussen teksthakjes verkort.

Sheila

Colofon

Oorspronkelijke titel: Dear Sheila

Auteur: Alan J. Greenbank

Uitgave van: The Overcomer Literature Trust, Parkstone, Engeland

Uit het Engels vertaald door: de redactie van 'Brood voor een hongerig hart'

lay-out: coverdesign naar uitgave 'Brood voor een hongerig hart'

ebook: Bijbels perspectief

<http://bijbels-perspectief.nl/>

info@bijbels-perspectief.nl

Voorwoord

Dit boekje bevat een achttal brieven van een christelijke zielzorger aan een jonge vrouw die zijn hulp inriep. Het onderwerp van hun briefwisseling is: depressiviteit. De lessen uit de briefwisseling kunnen een grote steun zijn voor elke gelovige.

De correspondentie begon nadat zij hem schreef: "Vaak twijfel ik of ik wel behouden ben... ik denk dat het alles te maken heeft met het feit dat ik zo vaak depressief ben... Het probleem is dat ik soms zo verward ben dat ik niet meer weet wat ik voel of wil... Ik heb het gevoel dat ik op het moment niet meer kan schrijven zonder nog meer in de war te raken."

De schrijver zegt hierover het volgende: Hoe goed kan ik haar gevoelens van wanhoop, twijfel en verwarring begrijpen om dat ik zelf door een soortgelijke ervaring ben heengegaan. Ik herinner me nog duidelijk de "angstaanjagende dikke duisternis" (Gen. 15:12) toen de Here wel een miljoen kilometer ver weg scheen te zijn, zo Hij er zelfs maar was! Ik heb de verschrikkelijke angst gekend die iemand vooral 's nachts kan benauwen. Ja, ik heb de volslagen hopeloosheid gekend waarin mijn enige verlangen was om uit het leven te stappen. Het is iets vreselijks als een christen er over denkt om zelfmoord te plegen - maar ik heb zo gedacht!

Daarom kon ik vanaf het begin met Sheila meeleven en begreep ik hoe ze zich moest voelen.

Als ik nu terugkijk naar die jaren van depressiviteit dan kan ik God oprecht danken voor alles wat Hij mij in die tijd door Zijn Woord geleerd heeft. Ik geloof dat deze lessen op geen andere manier te leren zijn. En het waren deze lessen die ik graag per brief met Sheila wilde delen.

Eerste brief: “Laat het u niet bevreemden” (1 Petr. 4:12)

Het speet me echt toen ik van de moeite hoorde waar je op het moment doorheen gaat. Ik hoop en bid dat de lessen die ik met je zal delen je zullen bemoedigen en troosten. Maar niet alleen dat, ik vertrouw erop dat je het doel achter deze donkere periode zult gaan zien, en dat je de lessen zult leren die voor jou zo van levensbelang zijn en hoe God je hierdoor wil onderwijzen.

Neem van mij aan dat ik uit persoonlijke ervaring spreek en echt met je kan meevoelen omdat ik pas een paar jaar geleden een soortgelijke weg gegaan ben. Daarom zal ik proberen wat meer dan alleen maar theorieën of goede adviezen aan je door te geven. Er zijn waarschijnlijk twee soorten mensen met wie je de laatste tijd gesproken zult hebben en die het heus goed bedoelen. De eerste soort zijn zij die zelf nooit last van depressiviteit gehad hebben en het waarschijnlijk ook nooit zullen hebben en die maar niet kunnen begrijpen wat er toch aan de hand is. Hun advies luidt gewoonlijk als volgt: "verman jezelf. Reken er snel mee af." En hoe graag zou je dat ook willen. Maar op de een of andere manier schijnt het niet zo gemakkelijk te zijn.

De tweede soort zijn die mensen die geen moeite lijken te hebben in hun wandel met de Here. Hun pad schijnt voortdurend met bloemen bezaaid te zijn. Het lijkt wel of ze op een soort prachtige geestelijke wolk door het leven heen glijden. Wat zij je zullen vertellen is zoiets als: "Het enige wat je nodig hebt is geloof, geef het eenvoudig aan God over." En ook hiervoor geldt dat je het maar al te graag zou willen, maar op het moment lijkt het wel alsof God niet te bereiken is; je vraagt je soms zelfs af of Hij er eigenlijk wel is. Het advies van deze mensen is heus goed bedoeld, maar het werpt ons alleen nog maar verder in de duisternis omdat geen van beide oplossingen haalbaar blijkt te zijn.

Toch ben ik ervan overtuigd dat veel mensen jouw gevoelens precies kunnen begrijpen. Jouw probleem is niet nieuw en er zijn steeds meer mensen die ermee te kampen krijgen. Je bent hierin niet de enige. In mijn contacten met christenen heb ik ontdekt dat er velen zijn die aan de een of andere vorm van depressie lijden. Het is iets dat je in alle leeftijdsgroepen zult

tegenkomen. Ik heb met jonge mensen zoals jij gesproken die hier last van hadden, maar ik heb ook fijne dienstknechten van God van zeventig en tachtig jaar ontmoet die hieraan leden. Je treft het bij alle soorten christenen van alle rangen en standen aan. Dit heb ik tenminste ontdekt in mijn gesprekken met zowel voorgangers, evangelisten, herders en leiders, als met diegenen die de Here in hun maatschappelijk werk dienen.

In 1 Korinthiërs 10:13 leren we dat wij niet boven vermogen verzocht worden. Je zou dit ook kunnen vertalen met getest worden, op de proef gesteld worden en dat geeft een zekere troost. Anderen zijn ook diezelfde weg gegaan; anderen zijn ook vol twijfel en vrees geweest; anderen hebben ook het gevoel gehad dat zij wegzonken in vrees en verlatenheid en zijn ook de wanhoop nabij geweest. Zo zijn er op dit moment velen die net als jij worstelen. Er is zelfs een grotere troost die daarin gelegen is dat duizenden veilig door die tijden heen gekomen zijn en nu met dankbaarheid jegens God terug kunnen zien op die tijd voor de lessen die ze door deze ervaringen geleerd hebben. In feite is het geen nieuw probleem. Het schijnt dat christenen er tegenwoordig meer last van hebben zoals ook steeds meer niet-christenen door allerlei vormen van depressie geplaagd worden. Dit komt door de enorme druk waaronder wij allen leven. Het leven is zo gecompliceerd en wordt in zo'n hoog tempo geleefd. Er worden steeds hogere eisen aan ons gesteld. We voeren voortdurend een strijd tegen de klok, hebben voortdurend doelen voor ogen die bereikt moeten worden en staan voortdurend onder grote druk om nog meer op een nog hoger niveau te presteren. Het gevolg van dit leefpatroon is dat ons fijn uitgebalanceerde zenuwstelsel tot het uiterste toe gespannen wordt.

Bij christenen zit er natuurlijk nog meer aan vast. We nemen verschillende zaken op ons in de dienst van God en komen dan tot de ontdekking dat we overladen worden met werk. Er schijnen tegenwoordig zo weinig werkers te zijn en toch wordt de nood om ons heen eerder groter dan kleiner. De verantwoordelijkheden kunnen groeien en uiteindelijk groter worden dan we kunnen dragen.

Door alle eeuwen heen zijn er echter mensen in de dienst van God geweest die hiermee te kampen hadden. Lees de levensbeschrijvingen van grote Godsmannen maar en je zult zien dat velen van hen in hun geestelijke leven door donkere periodes zijn heengegaan. Sommigen van hen hadden

gedurende langere tijden met depressie te kampen, maar er bestaat geen twijfel over het effect dat deze perioden voor het werk van Gods Koninkrijk hebben gehad.

Het bestuderen van levensbeschrijvingen kan echter ook een ander gevolg hebben. We lezen een heleboel over de hoogtepunten in de levens van mannen Gods. We zien ho God wonderen deed en op geweldige wijze Zichzelf manifesteerde; dit kan gemakkelijk een verkeerde indruk geven. Ik ben er zeker van dat dit niet met opzet gebeurt, maar soms worden de geweldige gebeurtenissen naar de voorgrond geschoven en horen we weinig van de problemen, de beproevingen en de strijd die er óók was. Dit leidt ertoe, als wij bepaalde dingen moeilijk vinden, dat wij gaan denken dat er met ons iets fout moet zijn. We hebben het gevoel dat we op de een of andere manier bedrogen worden.

In dit verband is het belangrijk dat we de dingen in evenwicht zien. Sommige christenen **hebben** geweldige ervaringen van vervuld worden met de Heilige Geest. Velen **hebben** perioden waarin ze vol vreugde zijn en zich dicht bij de Here weten. God werkt wonderen, maar het is niet aan velen van ons gegeven om voor onbepaalde tijd op de top van de berg te blijven. God leidt ons door allerlei ervaringen heen en voor velen bestaat een deel van hun christenleven uit aanvallen van twijfel en depressie.

Ik ben zo dankbaar dat God ons in de Bijbel een eerlijk verslag geeft van de levens van mensen. Zou het ons niet tot wanhoop drijven als we zouden ontdekken dat zij een volmaakt leven leidden en noot problemen of verzoeken hadden? Maar we zien dat óók zij als mens vaak hebben gefaald en hun beperkingen hadden; dat ook zij behept waren met zwakheden, misstappen deden en periodes van depressie hebben gekend. Laten we bijvoorbeeld eens even stilstaan bij het leven van Elia. Je kent het verhaal natuurlijk wel. Hij stond helemaal alleen tegenover een verdorven koning, een boosaardige koningin en 850 valse profeten, terwijl een hele menigte meelopers toekeek hoe het zou aflopen.

De plaats waar zich dit alles afspeelde was de berg Karmel. Na de vruchteloze pogingen van de valse profeten toonde God Zijn almacht door vuur vanuit de hemel te zenden en daarmee het offer te verteren dat Elia bereid had. Het gehele volk bekeerde zich daarop tot de dienst en aanbidding van de Here, de valse profeten werden gedood en Achab en

Izebel leden een gevoelige nederlaag. Was dit niet het hoogtepunt van Elia's leven en zou je niet denken dat hij na zo'n geweldige zegepraal van zijn geloof nooit meer twijfel zou kennen?

Niets van dat alles! Binnen een paar uur zat hij, voor wat zijn geloof aangaat, diep in de put. Zie hoe hij op de dreigementen van de koningin wegvlocht. Sterker nog, hij had er schoon genoeg van; hij wilde niet meer verder leven, maar verlangde te sterven. Lees voor jezelf maar eens na in 1 Koningen 19:1-4. Het is het verslag van "slechts een mens zoals wij"(Jac. 5:17). Voor mij is deze vertwijfeling en depressie een reactie die alleen diegenen die op een machtige manier door God gebruikt zijn ten volle zullen kunnen plaatsen en beseffen. Maar, het feit blijft staan dat één van de grote heiligen op een punt kwam waarop hij niet meer verder kon. Hij wilde nota bene uit het leven stappen. Ik denk dat je dat gevoel wel zult kennen. "Ik kan het leven niet meer aan! Kon ik maar sterven."

Het is goed er bij stil te staan hoe liefelijk en genadig God iedere nood van Elia beantwoordde. Als je het hoofdstuk verder doorleest, zul je zien dat God zijn lichamelijke uitputting begreep en in voedsel en water voorzag. God antwoordde op zijn **mentale** uitputting. Elia had het gevoel dat hij de enige was die God trouw was gebleven en de druk werd te groot voor hem. Je leest hierover dat hij zegt; "Ik alleen ben overgebleven." God vertelde hem echter dat er in werkelijkheid 7000 getrouwe zielen in Israël waren die hun knieën niet gebogen hadden voor de Baäl en één van deze, Elisa, zou als profeet gezalfd worden. Het laatste vers van het hoofdstuk vertelt dat Elisa hem volgde **en hem diende**. Elia kreeg dus een helper om de last te dragen. Hoezeer begrijpt God ons toch.

Denk ook eens aan David. Ik hou van zijn geschiedenis. Een leven vol hoogte en dieptepunten; soms machtig gebruikt door God en op andere momenten diep in zonde gevallen.

Dank zij de psalmen die hij schreef, weten we iets van wat er in deze perioden in zijn hart omging. Ook hierin kun je de hoogtepunten van lofprijzing en aanbidding bespeuren, maar ook de diepten van wroeging en bekering.

Op vele plaatsen kunnen we iets zien van een mens die echt gedeprimeerd en ontmoedigd is. Ik denk in het bijzonder aan Psalm 13, 42, 43, 69, 142 en 143. Sommige van deze verzen kunnen alleen komen uit het hart van

iemand die door een tijd van depressie ging. Zij zullen de gedachten van je eigen hart weerspiegelen. Denk eens na over verzen als:

Psalm 13:2-3

"Hoelang, Here? Zult Gij mij voortdurend vergeten? Hoelang zult Gij uw aangezicht voor mij verbergen? Hoelang zal ik plannen koesteren in mijn ziel, kommer hebben in mijn hart, dag aan dag?"

Psalm 42:7

"Mijn ziel buigt zich neer in mij"

Psalm 43:2

"waarom verstoot Gij mij? Waarom... onderdrukking?"

Psalm 69:2-4

"Verlos mij, o God, want het water is gekomen tot aan de lippen; ik ben verzonken in bodemloos slijk, waar ik niet kan staan; ik ben gekomen in diepe wateren, een vloed overstroomt mij. Ik ben moede door mijn roepen, mijn keel is hees, mijn ogen zijn bezweken van het uitzien naar mijn God."

Psalm 142:2-4

"Met luider stem roep ik tot de Here, met luider stem smee ik de Here; ik stort mijn klacht voor zijn aangezicht uit, ik maak Hem mijn benauwdheid bekend. Wanneer mijn geest in mij versmacht, kent Gij mijn pad."

Psalm 142:7

"Sla acht op mijn smeken, want ik ben zeer verzwakt..."

Psalm 142:8

"Voer mij uit de kerker..."

Psalm 143:3-4

"Want de vijand vervolgt mijn ziel, hij vertreedt mijn leven ter aarde, hij doet mij wonen in duisternis, aan hen gelijk, die voorlang gestorven zijn. Daarom versmacht mijn geest in mij, mijn hart is ontsteld in mijn binnenste."

Neem eens rustig de tijd om deze psalmen in hun geheel door te lezen, want tussen de wanhoop door vind je heel wat lichtstralen en tekenen van hoop. Zie je, te midden van de somberheid *is* er een weg. Er *zal* verlichting komen. Er *is* licht aan het eind van de tunnel. Wees voor het moment bemoedigd door het feit dat je je kunt vereenzelvigen met David. Hij ging zo'n drieduizend jaar geleden door soortgelijke ervaringen heen.

Als je in het Nieuwe Testament kijkt, lees je daar het verslag van iemand die op gelijke wijze geleden heeft. In Mattheüs 11:2-6 lezen we over de

gevangenschap van Johannes de Doper en van zijn gezantschap dat hij naar Jezus zond met de enigszins aandoenlijke vraag: "Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?"

Het lijkt erop dat Johannes zijn gevangenschap moeilijk kon verwerken en niemand heeft het recht hem daarin te oordelen. Er spelen hierin verschillende factoren mee. In de allereerste plaats waren de verhalen die hij hoorde over de werken die de Here deed niet in overeenstemming met zijn verwachtingen. Zijn kijk op de Here moest bijgesteld worden. Verder moet het voor Johannes, die gewend was in het open veld te verblijven, uitermate moeilijk zijn geweest om aan de beperkingen van een gevangenis het hoofd te bieden. Bedenk verder dat hij in het middelpunt van de aandacht had gestaan toen de menigten naar de Jordaan toestroomden om zijn boodschap te horen.

Daar bevinden we ons dan: vanaf de tijd van de Bijbel tot nu toe is dit iets wat God in de ervaring van Zijn kinderen heeft toegelaten.

Je staat niet alleen in de strijd. Je bent niet de enige die afschuwelijke periodes kent. In de Amplified Bijbel is 1 Petrus 4:12-13 op deze wijze weergegeven: "Geliefden, weest niet verbaasd en uit het veld geslagen vanwege de hevige vuurproef, die plaatsvindt om uw kwaliteit te beproeven, alsof u iets zou overkomen wat vreemd en ongebruikelijk is en niet zou passen bij u en uw positie. Maar verheugt u naar de mate waarin u deel hebt aan het lijden van Christus, opdat u zich ook uitermate zult kunnen verheugen als zijn heerlijkheid (stralen en vol glans) aan u wordt geopenbaard."

Tweede brief: In de duisternis geleid

Als we ons door God verlaten voelen en we in een toestand van twijfel, angst en depressie zijn, komt er vaak de vraag op: 'Waar ben ik de verkeerde kant opgegaan?' Het eenvoudige antwoord hierop is: 'Misschien wel nergens.' Het is best mogelijk dat er dingen verkeerd zijn, waarmee we af moeten rekenen; daar zullen we later nog bij stilstaan. Maar depressies hebben niet altijd een aanwijsbare oorzaak. Het lijkt of ze zomaar uit het niets komen.

Volkomen menselijk denken we op zulke momenten misschien dat we ergens Gods wil genegeerd hebben. Als het op de een of andere manier in ons leven moeilijk gaat, nemen we aan dat dit Gods straf is voor een of andere fout of zonde in ons leven. Dit was het steeds terugkerend argument van de drie vrienden van Job. Ze hadden het gevoel dat Job wel verschrikkelijk gezondigd moest hebben om in zo'n korte tijd zoveel ellende mee te maken. Welke reden kon er anders zijn dat God toestond dat hij zijn waardevolle kuddes van runderen, ezels, schapen en kamelen verloor! Bovendien waren al zijn kinderen gedood en zat hij van top tot teen onder de zweren. Het leek volkomen duidelijk dat God Job voor een of andere vreselijke zonde strafte (zie Job 4:7-8, 8:2-6, 11:11-14, enz.). Dit was het enige antwoord dat Elifaz, Bildad en Zofar konden bedenken, maar het was een puur menselijke gedachtegang.

In Job 1:1 lezen we: 'Er was in het land Uz een man, wiens naam was Job, en die man was vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad.' Dit werd geschreven onder inspiratie van de Heilige Geest; zo dacht God over Job. Toch kreeg de satan toestemming de ene na de andere ramp over het hoofd van Gods dienstknecht uit te storten. Zie je, God had Job veel te leren.

Hij liet precies de omstandigheden toe die voor het nodige onderwijs zouden zorgen.

Pas dit nu eens toe op je eigen leven. Jouw moeilijkheden hoeven niet noodzakelijkerwijs het gevolg van een of andere zonde of afval te zijn. Natuurlijk kan het zijn dat je iets moet belijden of in orde maken omdat je de Here op een bepaald punt ongehoorzaam bent geweest, maar als je je hart eerlijk voor de Here hebt onderzocht en het gevoel hebt dat er niets

tussen jou en Hem instaat, naam dat aan dat God je iets waardevols wil leren. **Om je te kunnen onderwijzen heeft Hij precies deze omstandigheden toegelaten.**

Het heeft mij vroeger erg geholpen het leven van Jozef te bestuderen. Denk je zijn omstandigheden in de Egyptische gevangenis eens in. Het was al erg genoeg om achterom te zien en zich de haat van zijn oudere broers te herinneren en de afschuwelijke reis die hem honderden kilometers meenam, ver weg van zijn geliefde vader en van zijn land. Na de vernedering van de slavenmarkt kreeg hij tenminste nog een redelijke verantwoordelijke positie in de huishouding van Potifar, maar nu zat hij opgesloten in een gevangenis. Ik weet niet hoe het rechtssysteem van Egypte in die periode was, maar van een eerlijk proces en een dientengevolge in vrijheidstellen van Jozef kwam weinig terecht. Maanden en jaren gingen voorbij en de situatie zag er hopeloos uit. Hij moest zeker één of andere vreselijke zonde bedreven hebben om zoveel moeilijkheden te moeten meemaken. Blijkbaar stond God dit alles toe als een straf voor Jozef.

Maar we weten wat er in werkelijkheid is gebeurd. Jozef kwam alleen in de gevangenis omdat hij weigerde toe te geven aan datgene waarmee Potifars vrouw hem verzocht. Het is van belang op te merken dat, zelfs in die tijd, vóórdat Mozes de tien geboden had ontvangen, de wetten van God in het menselijk geweten stonden geschreven. En Jozef wist dat overspel in het oog van God verkeerd was. Ho dan ook, hij hield voet bij stuk en werd in de gevangenis geworpen. Dit lijkt weinig op een beloning voor het gehoorzamen van Gods stem via ons geweten en ik neem aan dat het voor Jozef ook een onbegrijpelijke zaak was. Hij kwam er niet uit hoezeer hij ook piekerde. Wat had het voor zin God te volgen als dit het resultaat was? Als we ons volledig aan Gods zaak zoeken toe te wijden, lijkt het vaak alsof we rechtstreeks een geestelijke misbank inlopen en we hebben dan de neiging ons af te vragen of het wel zin heeft God op een diepere manier te leren kennen. Het lijkt of de moeilijkheden daardoor alleen maar toenemen; het klopt gewoon niet. We kunnen ons daarom goed voorstellen hoe Jozef zich gevoeld moet hebben toen hij daar in de gevangenis zat opgesloten. Ja, maar wat Jozef betreft weten we ook hoe het verhaal afliep. Het was Gods bedoeling dat Jozef in het land Egypte de tweede na Farao zou worden. Duizenden levens zouden door Jozef gered worden, ook dat van zijn

broeders. Dat hield ook Juda in, uit welke stam de Here Jezus zelf zou voortkomen. Maar de weg naar deze uitnemende positie ging via de verschrikkingen van gevangenschap. God was Jozef aan het voorbereiden voor iets wat deze niet kon zien en God is erg grondig in Zijn voorbereidend werk. Jozef moest vitale lessen leren, en daarom **stond de Here precies deze omstandigheden toe om voor dit onderwijs te zorgen**. Ik vraag me af welke taak God voor jou in de toekomst heeft. Deins niet terug voor de waardevolle lessen die God je geeft. Voorbereiding is van levensbelang, en hoewel je dit op het moment misschien niet ziet : God bestuurt je weg.

In de Bijbel kun je genoeg andere voorbeelden vinden van mensen die door God zelf op vreemde wegen waren geleid. Heb je wel eens bij stil gestaan, hoe God de kinderen Israëls in een schijnbaar onmogelijke situatie leidde? Het is een uitermate aangrijpend en toch ook een aandoenlijk trieste geschiedenis, afhankelijk van welke kant je het bekijkt.

De kinderen Israëls stonden op het punt uit een slavernij van honderden jaren bevrijd te worden. God had plaag na plaag over de Egyptenaren gebracht en op die eerste paasnacht zou de grote climax plaats vinden. De kinderen Israëls waren opgewonden bezig zich voor te bereiden uit Egypte te marcheren; het juk van slavernij eens en voorgoed gebroken. Voor hen was het een aangrijpende nacht. Aan de andere kant zien we halsstarrige, verharde koning die zich had voorgenomen tegen Jehovah te strijden. Ondanks negen voorgaande plagen, die Farao reeds hadden moeten duidelijk maken dat hij zich verzette tegen iemand, die veel groter was dan hijzelf, hij had tot hiertoe geweigerd zich over te geven. We zien hoe Farao in die nacht gebroken worden en Mozes met al de kinderen Israëls laat vertrekken. Om middernacht werd iedere eergeborene in elke Egyptische familie plotseling dodelijk getroffen. We kunnen ons de paniek en de verwarring voorstellen op het moment toen de kinderen Israëls gereed waren voor het vertrek. De Egyptenaren overlaadden hen met rijkdommen om hen maar weg te krijgen. Ze waren op weg naar hun eigen land, dat God hun beloofd had. Tot meerdere zekerheid dat zij in de juiste richting zouden gaan, hadden zij de wolkkolom die hen leidde. Alles moest nu wel gesmeerd gaan nu God hen zo precies voorging op de weg (Ex. 13:18-22). Maar, maar, maar wat ging er toch verkeerd? God leidde hen rechtstreeks in een valstrik! Ze bevonden zich plotseling in een zeer benarde positie, de Rode Zee voor

hen, bergen aan beide kanten en de troepen van Egypte die achter hen aan kwamen. Wat een ramp! Wat een grandioze misrekening! Hun triomfantelijkheid in het smaken van de vrijheid had inderdaad een kort leven ! Het bleek nu duidelijk dat Gods leiding gefaald had. Hier had Hij Zich werkelijk misrekend ! Stel je de tegenstelling voor : God was in staat geweest hen uit Egypte te krijgen en had Zijn kracht om dit te doen op vele opzienbarende manieren getoond, maar nu had Hij hen geheel verkeerd geleid ... tenminste zo leek het.

Overzie je eigen leven nu eens. God maakte je, Hij heeft je geleid en in elke behoefte voorzien. Hij redde je en heeft je behouden. Je hebt zoveel bewijzen van Zijn liefde, macht en wijsheid gehad. Denk je werkelijk dat God je nu helemaal verkeerd geleid heeft ? Is het werkelijk een grandioze misrekening ? Heeft God plotseling Zijn macht of Zijn wijsheid verloren ? Zulke vragen behoeven geen antwoord.

Zou het niet eerder zo zijn, **dat God deze omstandigheden heeft toegelaten om je speciaal onderwijs te kunnen geven?** Maar de kinderen Israëls moesten zelfs nog meer leren van de macht van de Here in die onmogelijke situatie en ik ben er zeker van dat voor jou hetzelfde zal gelden.

Er is een weg in dit alles. Je zult zeggen: "Ik kan die weg niet zien". Dat konden de Israëlieten ook niet, maar God wel. De struikelblokken op je weg schijnen soms onoverkomelijk, nietwaar? Je weet precies hoe deze mensen zich voelden toen ze om zich heen keken. Het leek allemaal hopeloos. Maar, "Sta stil en zie het heil des Heren". God regeert nog steeds en je zult Hem bovenal prijzen als Hij de weg voor je ontsluit. Het was niet alleen zo dat de kinderen Israëls droog door die zee gingen; maar van die dag aan behoeften ze zich ook nooit meer zorgen te maken over de mogelijkheid dat de soldaten van Faraó hen zouden achtervolgen, want zijn troepen kwamen om en hun strijdwagens werden vernietigd. Er is nog een goed voorbeeld. In Mattheüs 14:22-23 geeft de Here de discipelen de opdracht het Meer van Galilea over te steken, terwijl Hij zelf heengaat om te bidden. Ze deden zoals de Here bevolen had, en belandden rechtstreeks in een verschrikkelijke storm. De verzen 23 en 24 beschrijven dit voor ons. Denk eens aan een paar van die verzen en zie hoe goed ze bij jouw omstandigheden passen. "De avond was gevallen". Met andere woorden, de duisternis was neergedaald. Het licht was verdwenen en alles was donker. Zo voel jij je soms ook,

nietwaar ? Het licht en de vreugde van de aanwezigheid van de Here is verdwenen. Je verlustiging in de gemeenschap van de Here en in Zijn dienst zijn voorbij. Je probeert te bidden maar hebt het gevoel alsof je door een dikke muur van duisternis omringt wordt. "Het schip was reeds ver van het land verwijderd". Menselijkerwijs gesproken was er geen uitkomst. De kust, die veiligheid kon bieden was in elke richting kilometers ver weg. Het was net zo erg verder te gaan als terug te gaan. O, waren we maar nooit op weg gegaan ! Komen zulke gedachten bij jou ook wel eens op? Je kijkt overal om je heen, maar kunt nergens vast grond vinden; je zegt soms tegen jezelf: "Kon ik maar naar die of die periode in mijn leven terug gaan. Daar was alles veilig en ging het zo goed". Maar je kunt niet terug, je bent ver van het land verwijderd. "Geteisterd door de golven". Het ene moment hoog, en het andere omlaag, net zoals de arme zeelui waarover we in Psalm 107:23-31 lezen. Lees het vooral ! Het is zo'n duidelijke beschrijving van jouw leven op dit moment. Je gaat omhoog en in de diepte. Je ziel versmelt vanwege de moeite. Je wordt heen en weer geslingerd. Je wankelt als een dronkaard, doelloos en gevoelloos, je bent aan het eind van je Latijn. De golven bedriegen je en je verwacht niet op je bestemming aan te komen. Het lijkt volkomen onmogelijk dat je ooit weer op veilig grond zult belanden. Je hebt het angstige gevoel dat straks één golf je kleine bootje in zal keren en je zal doen vergaan.

"Want de wind was tegen". Het leek erop dat ze nergens hulp van te verwachten hadden. **Alles was tegen**. Alsof het nog niet erg genoeg was dat zij in de duisternis waren en in het midden van de zee, heen en weer geslingerd door de golven! Ook dit nog! Dat is werkelijk te veel! Alles hadden ze nog kunnen doorstaan, maar dit ! Je kent wel het gevoel. Het is et ene na het andere en er is dagenlang, ja zelfs weken- of maandenlang geen verlichting. Hoe kon een klein bootje nog meer doorstaan? De situatie begon op een nachtmerrie te lijken.

Maar wacht eens even. Hoe kwamen ze in die situatie ? Waren ze op eigen initiatief gegaan ? Nee! **De Here had hen gezonden** (vs 22)! Kende Hij de storm dan niet? Laat het Hem onverschillig? Was dit alles dan een vergissing? En opnieuw zijn dit vragen die zichzelf beantwoorden. In Psalm 107:25 lezen we : "**Hij sprak en deed een stormwind opsteken**, die haar golven omhoog hief". Wat is dan de verklaring hiervoor? Ik geloof zeker, dat

dit de verklaring is. De Here zond Zijn discipelen in de storm, omdat ze in die situatie iets moesten leren wat ze op geen andere manier konden leren. **De Here stond precies die omstandigheden toe die zij voor hun onderwijs nodig hadden.**

De arme discipelen waren slechts gedurende enkele uren in die boot. Ze waren zo druk bezig hun levens te redden dat ik niet denk dat ze ook maar even stilstonden bij het feit dat de Here hen daar gezonden had. Als ze daarover nagedacht hadden, denk ik dat ze eerder de Here de schuld zouden geven van de ellende dan in die omstandigheden, waardoor jij depressief word, toe. Het is geen teken dat je niet in Zijn wil zou zijn. Ik denk, dat de voorbeelden die we bekeken hebben, voor zich spreken. God leidt over vreemde wegen. Wij moeten heel wat leren. Hij heeft een doel met elk detail van onze omstandigheden. Er is heel wat nodig voor datgene wat hij in ons wil bewerken. Op dit moment zit je midden in en zul je het moeilijk vinden alles in het juiste licht te zien, maar God overziet je hele leven en Hij weet precies hoe deze twijfels en moeilijkheden daarin passen. Het behoort allemaal tot Zijn plan.

Nog een laatste vers. Toen ik dit voor het eerst las, voelde ik me als een man op zoek naar goud, die plotseling een geweldige goudklomp ontdekt. Klaagliederen 3:2 zegt: **"Mij heeft Hij gevoerd en doen gaan in duisternis en donkerte."** Is dit niet wonderlijk? **God staat toe dat we in de duisternis gevoerd worden!** Het heeft allemaal een bedoeling, maar daarover meer in mijn volgend brief.

Derde brief: De beproeving van uw geloof

In mijn vorige brieven hebben we gezien dat God het toestaat dat Zijn kinderen door allerlei vreemde omstandigheden heengaan. Het feit dat wij christenen zijn, maakt ons niet immuun voor moeite of tegenspoed; de geschiedenis van vele heiligen maakt die duidelijk.

Alle dingen werken mede ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepen zijn, zegt Rom. 8:18, en dat is gemakkelijker te geloven als alles goed gaat. Het klinkt ons goed in de oren als de zon schijnt en de volgens zingen en onze diepvries vol is en we omringd zijn met christelijke gemeenschap. Als de dingen echter tegenzitten, is dit niet zo gemakkelijk te beamen. Op dit moment zouden je omstandigheden tot beste beschreven kunnen worden met de woorden van Handelingen 27:30 "En toen zich verscheidene dagen zon noch sterren vertoonden, en zwaar noodweer ons bedreigde, werd ons tenslotte alle hoop op redding benomen".

Is het in zulke tijden nog steeds waar dat **alle dingen** medewerken ten goede?

Welnu, Gods Woord is Gods Woord, en als christenen geloven we dit, zelfs als de omstandigheden duidelijk iets tegenovergestelds lijken te zeggen. Paulus schreef geïnspireerd door de Heilige Geest "**alle dingen**" en dat is het dus blijkbaar wat God bedoelde. Hij had bedoeld te zeggen "sommige dingen", of zelfs "de meeste dingen", dan zou Hij dit wel gezegd hebben, maar daar, in Gods Woord, staat het heel duidelijk geschreven dat "**alle dingen** medewerken ten goede", dus ook je twijfels, angsten, teleurstellingen, frustraties en depressie.

Zie je, God leidt ons in grote verscheidenheid van omstandigheden, omdat Hij ons in elk hiervan iets wil leren. Vergelijk de volgende twee verzen eens en zie het geweldige contrast. David zei: "Hij voert mij aan rustige wateren", Jeremia zei: "Mij heeft Hij gevoerd en doen gaan in duisternis en donkerte". Het is de zelfde God, die de ene keer aan rustige wateren, en de andere keer in duisternis voert, en beide omstandigheden werken mede ten goede. En wat probeert de Here ons dan te onderwijzen? Hij leidt ons in elk aspect van ons leven, opdat we meer en meer zouden leren **geloven. God zoekt ons**

daar te brengen waar we Hem volkomen gaan vertrouwen, onafhankelijk van gevoelens, omstandigheden, meningen van anderen, of welke andere factor dan ook. Geloof me, dit kan een lang proces zijn. Het kan jaren duren om zo'n les te leren. Het gaat niet over één nacht ijs.

Verscheidene christenen die de Here reeds vele jaren kennen, worden nog steeds volledig van hun stuk gebracht door de geringste moeilijkheden die op hun weg komt. Ze zijn bereid om de Here voor behoudenis te vertrouwen. Dat is in zekere zin ook betrekkelijk eenvoudig. God te vertrouwen voor vergeving en eeuwig leven. Maar plotseling worden ze ziek, verliezen hun baan, of hebben een ongeluk in hun familie en zijn dan helemaal in de war.

Andere christenen die door soortgelijke moeilijke beproevingen zijn heengegaan, zijn in staat geweest de Here te vertrouwen en stralen vrede, kalmte en vertrouwen in God uit naar allen rondom hen. Ze hebben een klein beetje geleerd wat het betekent om de Here en Zijn Woord ondanks omstandigheden te vertrouwen en God zal hen voortleiden en hen nog meer onderwijzen.

Zie je, ons geloof groeit doordat het geoefend wordt. Net zoals spieren zich ontwikkelen door regelmatig gebruik, zo ook ons geloof. Wie gedurende lange tijd aan zijn bed gekluisterd is geweest, zal het moeilijk vinden om te wandelen. Hij heeft spieren in zijn benen, maar die zijn niet actief geweest en moeten weer opgebouwd worden voor hij kan staan of onafhankelijk stappen kan nemen. Maar naarmate hij ze gebruikt, zullen ze sterker worden. In de eerste tijd heeft zo'n persoon misschien krukken nodig om hem te helpen wandelen en leunt hij zwaar op ze. Het is een grote dag als zijn spieren voldoende zijn opgebouwd om zonder krukken te kunnen lopen. Laten we dit eens als een illustratie gebruiken. Als we christen worden, zijn we begonnen door geloof te leren wandelen. Het lijkt alsof God ons twee krukken geeft om ons te helpen; aan de ene kant **gelukkige gevoelens** en aan de andere kant **omstandigheden die ons bevestigen**. Kijk eens naar jonge christenen en je zult zien dat ze de eerste paar weken of maanden een geweldige zekerheid van de aanwezigheid van de Here hebben. Alles gaat goed. Ze hebben directe antwoorden op gebeden, en dit alles helpt ze om te beginnen met hun wandel in geloof.

Er komt echter een dag, dat de Here besluit dat het tijd is om een kruk te

verwijderen. Dit is het moment waarop we zullen zien of we al dan niet in staat zijn door geloof te wandelen. Als we verheven gevoelens verwijderd worden, of een antwoord op gebed uitblijft, of een vervelende omstandigheden wordt toegelaten, dan, vallen vele jonge christenen plat op hun gezicht. De Here helpt hen dan weer overeind, geeft hen de krukken weer terug en ze zullen opnieuw een gelegenheid krijgen. De Here wil echter dat wij tot die plaats komen waar we kunnen staan of wandelen door geloof zonder te leunen op de krukken van gevoelens of omstandigheden.

Laten we eens een andere illustratie bekijken. Ik stel me God dan voor als de grote hemelse Instructeur. Hij heeft de leiding van de Geloofsschool en alle christenen in de wereld zijn Zijn leerlingen. Als we pas bekeerd zijn zitten we in de eerste klas, en de lessen die we daar moeten leren zijn betrekkelijk eenvoudig. Ik hoor jonge christenen vaak praten over de geweldige gebedsverhoringen die zij gehad hebben. Het leek erop dat zij helemaal niet hoefden te worstelen in gebed of te wachten op verhoring. De Here bemoedigt hen door hun gebeden snel te verhoren. Hun geloof kan de beproeving van lang uitblijvende antwoorden nog niet verdragen, maar zij zullen doorgaan naar de tweede klas, waar de lessen veel moeilijker zijn en geleidelijk aan zullen ze steeds hoger opklimmen in de school.

Dag aan dag bereidt God lessen voor ons overeenkomstig datgene wat we reeds geleerd hebben. Soms moeten we een langere tijd in een bepaalde klas blijven, omdat we moeite hebben met een bepaalde les. We moeten steeds opnieuw op hetzelfde punt teruggebracht worden. Zo gauw we dit onder de knie hebben kunnen we verder gaan. Bij andere gelegenheden moeten we terug naar een of andere elementaire les die we vele jaren geleden voor het eerst geleerd hebben. God ziet, dat we vergeten zijn wat we toen geleerd hadden; daarom brengt Hij het ons opnieuw onder ogen. Alles lessen worden zorgvuldig uitgezocht en aangepast aan het temperament en de mogelijkheden van de individuele leerling, en ze hebben allemaal hetzelfde einddoel. **God zoekt ons te brengen tot het punt waarop we Hem volkomen gaan vertrouwen, los van gevoelens, omstandigheden, meningen van anderen of welke andere factor dan ook.**

Je kunt dit zien in de vele levensbeschrijvingen die in de Bijbel zijn opgetekend. Het verhaal van Abraham zal deze waarheid voor ons illustreren. We zien dat de beproevingen geleidelijk moeilijker werden.

Laten we de details van enkele van deze beproevingen er eens uitlichten, en zien hoe de Here elk hiervan gebruikte om Abrahams geloof te ontwikkelen. In Genesis 12:1-5 lezen we over de eerste beproeving. Het punt waar het om ging was dit: "Is het mogelijk God voor het onbekende te vertrouwen?" Dit was een behoorlijke beproeving, maar toch slechts een voorspel voor sommige van de daarop volgende. God beval Abraham om de geborgenheid van zijn huiselijke omgeving te verlaten en in het onbekende te stappen, hierbij allen vertrouwend op het feit dat dit onbekende bekend was bij God.

Ik weet niet hoe ik mij in die situatie zou hebben gedragen. Welnu, Abraham gehoorzaamde, maar het was bepaald geen onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. Onze gehoorzaamheid is gewoonlijk een maat voor ons geloof. Als we God volledig vertrouwen, gehoorzamen we Hem volledig; we zullen zien dat Abraham uiteindelijk op onvoorwaardelijke gehoorzaamheid uitkwam. In dat geval zaten er nog bepaalde compromissen in Abrahams antwoord. Ik ben er niet zo zeker van, dat hij Lot mee moest nemen, toen hem gezegd werd zijn maagschap te verlaten. Menselijke redenering is altijd tegengesteld aan geloof, en ik kan me voorstellen dat Abraham allerlei gedachten gehad kan hebben; God heeft me gezegd mijn familie te verlaten en naar een onbekend land te gaan. Maar ik zou beter **enige** van de familie mee kunnen nemen **voor het geval** we eens aangevallen zouden worden en een paar mensen meer nodig hebben om met ons te vechten; het zou **verstandiger** zijn Lot mee te nemen. We mogen echter, wat deze beproeving aangaat, niet hard over hem oordelen. Hij deed het waarschijnlijk veel beter dan ik zou hebben gedaan!

Na aankomst in het land Kanaän werd Abraham geconfronteerd met hongersnood, en dit veroorzaakte de volgende beproeving; "Is het mogelijk God te vertrouwen als de omstandigheden er ongunstig uitzien?" God had beloofd uit Abraham in dit land een groot volk te maken. Opnieuw zei het menselijke verstand iets anders: Kijk naar de uitgedroogde velden om je heen, er is geen mogelijkheid je familie te onderhouden, dus doe wat de anderen doen, en trek naar Egypte. In dit stadium kon Abraham niet rusten op Gods belofte, maar die tijd kwam dat hij het wel kon.

Het gezonde verstand begon op de reis naar Egypte opnieuw te spreken; Sara is erg mooi; het zou beter zijn haar in Egypte je zuster te noemen,

omdat je anders misschien gedood zou worden als een Egyptenaar met haar wil trouwen.

Wij denken vaak aan Abraham als een klassieke voorbeeld van een man van geloof maar ik ben blij dat we het eerlijke verslag hebben van Abrahams falen, omdat ik mijzelf met hem kan identificeren. Nu geeft het me een geweldige zekerheid dat, ondanks mijn afschuwelijke twijfels van tijd tot tijd, de Here mij verder zal leiden en dat mijn geloof door oefening zal groeien. Ik zal de gebeurtenissen, die in de hoofdstukken 13-15 staan beschreven, overslaan. Je kunt ze voor jezelf lezen en zien hoe Abraham omging met de beproevingen die daar beschreven worden. We zullen nog één les bekijken en deze les had twee kanten. Het betrof de zoon die God beloofd had en de twee problemen waren deze. In de eerste plaats waren er vele jaren voorbij gegaan sinds de belofte gegeven was en daarom vond deze beproeving zijn middelpunt in de vraag: "Is het echt mogelijk God te vertrouwen als we lang moeten wachten op de vervulling van Zijn belofte?"

Ten tweede was Sara in de loop der jaren op een leeftijd gekomen waarop het voor haar niet meer mogelijk was om kinderen te baren, en Abraham stond voor de vraag; Is het echt mogelijk God te vertrouwen voor iets dat menselijkerwijs onmogelijk is? Je kunt je goed voorstellen wat het nuchter verstand toen zei: Denk eens aan de tijd die reeds voorbij is gegaan sinds God jou een zoon beloofd heeft. Misschien heb je je wel helemaal vergist door te denken dat God tot je sprak. In ieder geval is het nu voor Sara geheel onmogelijk geworden om een kind te krijgen. Het zou tegengesteld zijn aan de wetten van de natuur.

Het geloof zal natuurlijk over het lange uitstel hebben heengekeken naar de getrouwheid van Degene die had beloofd, en over de onmogelijkheden heen naar de God voor Wie niets onmogelijk is.

De menselijke logica kreeg de overhand. Abraham koos de weg die Sara voorstelde; hij verkreeg een zoon bij Sara's slavin (Gen. 16:1-3).

Ik ben zo blij dat God Abraham niet opgaf toen Ismaël werd geboren. De belofte werd herhaald en uiteindelijk kwamen zowel Abraham als Sara tot het punt van kalme en hechte zekerheid dat Gods belofte vervuld zou worden. Het geheim van dit geloof was hun ogen afgewend te krijgen van het uitstel en de onmogelijkheid en op de getrouwheid en bekwaamheid van de God die beloofd (Zie Rom. 4:18-21 en Hebr. 11:11).

Abraham ging enigszins struikelend naar de volgende klas in de Geloofsschool. Nu kwam de grootste beproeving, beschreven in Genesis 22. let op het eerste ver: "**Hierna** gebeurde het, dat God Abraham op de proef stelde." Dit was niet de eerste geloofsbeproeving. Deze beproeving kwam toen alle andere lessen geleerd waren. Abraham zou deze les niet eerder hebben aangekund, maar zijn geloof was door oefening gegroeid. En nu liet God hem kennis maken met het leerplan van de zesde klas.

Het is zo'n welbekend verhaal. "Neem toch uw zoon", beval God uw enige, die gij liefhebt, ... en offer hem tot een brandoffer ...". Dit was de zoon op wie al Gods beloften voor de toekomst rustten. God had over een groot volk gesproken dat uit Isaäk zou voortkomen en toch was hij nog niet eens getrouwd en had dus nog geen kinderen. Maar Abraham werd gezegd hem te doden. Dit was een duidelijke tegenstelling. Het klopte niet. God had het kind op een wonderlijke manier gegeven, maar nu, vòòr ook maar één van de beloften over zijn nakomingschap vervuld waren, beval God dat Isaäk zou gedood worden!

Gaat er bij jou soms een lichtje branden? Je ging op een weg waarvan je geloofde dat die naar Gods wil was. Toen kwam je op je weg plotseling een stenen muur tegen en het scheen werkelijk dat de Here die daar geplant had. Het is zo'n tegenstelling en je kunt deze twee tegengestelde richtingen, die beide door de Here schijnen te zijn toegestaan, niet met elkaar in overeenstemming brengen. Zo ontmoeten we één van de geloofslessen voor gevorderden. **Is het mogelijk God te vertrouwen als Hij Zichzelf lijkt tegen te spreken?**

Abraham kwam met vlag en wimpel door deze geloofsbeproeving heen. Zijn onmiddellijke, onvoorwaardelijke gehoorzaamheid gaf aan hoezeer hij God had leren vertrouwen. Merk op dat er in zijn gehoorzaamheid geen uitstel zat, zoals in zijn oorspronkelijke reis naar het land Kanaän (Gen. 13:31-32). Er was geen gedachte aan een compromis, zoals in het geval toen hij Sara zijn zuster noemde (Gen. 12:11-12). Er was geen zoeken naar een menselijke uitweg, zoals in het geval van Ismaël's geboorte (Ge.16:1-3). Er was geen geredeneer met God over wat Hij gezegd had, zoals er was toen God Zijn belofte van een zoon voor Sara herhaalde, en Abraham zei: "Och, mocht Ismaël voor Uw aangezicht leven " (Gen 17:15-18). Er was geen gelach over de onmogelijkheid van de situatie, zoals er was bij de gedachte dat hijzelf en Sara een zoon zouden hebben terwijl zij reeds respectievelijk 100 en 90

jaren oud waren (Gen. 17:17).

Het was een geval van directe, onvoorwaardelijke gehoorzaamheid, **omdat Abraham geleerd had God volledig te vertrouwen, los van gevoelens, omstandigheden, de meningen van anderen of welke ander factor dan ook.** Het had een heel leven geduurd, maar stap voor stap leidde Hij Abraham van de eerste naar de zesde klas.

Je bent in je christelijke leven door vele beproevingen heengegaan, en je hebt er veel van geleerd. Nu geeft God je een grotere beproeving. Er is niets wat een betere oefening voor geloof inhoudt dan een periode van duisternis en depressie. Je geloof zal volkomen beproefd worden. Soms zul je het gevoel hebben dat je geloof geheel verdwenen is, en op het moment kun je niet zien hoe deze periode in je christenleven je geloof sterker zou kunnen maken, maar toch zal het dit doen. Geloof groeit meer in de storm dan in de kalmte, meer in duisternis dan in het licht, meer in de strijd dan in een tijd van vrede.

Ik kan eerlijk zeggen dat de Here mij in zes maanden van depressie meer over geloof heeft geleerd dan in de voorafgaande zes jaren van mijn leven. Zie je, er is niemand anders naar wie we ons in zulke tijden kunnen keren. We kunnen misschien wat hulp en sympathie krijgen van christenvrienden maar uiteindelijk is het alleen de Here die ons de hulp kan geven die we nodig hebben.

Ik heb voorheen reeds opgemerkt, dat Jeremia de man was die beweerde door God in de donkerte en niet in het licht gevoerd te zijn. Lees Klaagliederen hoofdstuk 3:1-26. Zie hoe laag Jeremia zonk. Je zult met hem mee kunnen voelen. Hij had het gevoel dat God zich tegen hem gekeerd had, dat zijn gebeden onbeantwoord bleven, dat hij opgesloten zat zonder uitweg, dat hij een zware ketting om zich heen had, die hem voortdurend omlaag trok, dat God hem een doelwit had gemaakt voor Zijn pijlen. Hij kon geen vrede nog hoop ontdekken, alleen ellende, alsum en gal. Toch lezen we, ondanks dit alles in de verzen 22-26, dat hij de Here als zijn enige voorziening zag. "Mijn deel is de Here", zegt hij, ondanks alles wat er met hem gebeurde.

Sommige lessen in de Geloofsschool zullen teveel schijnen om onder ogen te zien, maar onthoud: "God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt". Wij zijn in de handen van de alwijze Instructeur

die met geen van Zijn leerlingen ooit een vergissing begaan heeft.

Vierde brief: Naar Uw Woord

In deze brief zou ik graag eens met je willen denken over een van de redenen waarom christenen in een toestand van depressie geraken. En ik hoop dat het jou in jouw situatie zal helpen. Het heeft alles te maken met de vraag: "Waarom"? Deze vraag hoor je vaak in verschillende situaties. Ik zal een paar voorbeelden geven waar ik recentelijk van hoorde, omdat die duidelijk zullen maken wat ik bedoel. Een man die christen is, zei laatst tegen me: "Ik kan maar niet begrijpen wat er afgelopen maanden gebeurd is. Ik werd werkeloos en moest naar een nieuwe baan uitkijken. Gedurende een aantal maanden stuurde ik sollicitatiebrieven en ging op sollicitatiebezoeken. Al die tijd bad ik ervoor en ik kan maar niet begrijpen waarom dit niet het resultaat had dat ik verwachtte. Waarom moest God mij werkeloos laten worden? Waarom moesten zoveel van mijn sollicitaties zonder resultaat zijn en afgewezen worden?"

Een jonge vrouw vertrouwde mij toe: "Ik verlang ernaar te trouwen en een gezin te stichten. Er is een jongeman in mijn kerk voor wie ik een echte liefde voel, maar hij besteedt niet de minste aandacht aan mij. Waarom heb ik zulke sterke verlangens voor hem? Waarom komt God niet tussenbeide en beantwoordt mijn gebeden? Een christenmeisje met een misvormde voet ging naar een samenkomst waar de voorganger op de zieken de handen zou leggen en God zou vragen hen te genezen. Het meisje was overtuigd dat de Here haar zou genezen, maar dat gebeurde niet. Je kunt je haar gevoelens voorstellen. "Ik geloofde echt dat de Here mij zou genezen. Waarom werden zoveel andere genezen, maar ik niet?"

Ik hoor van andere christenen die bitter en gefrustreerd zijn, omdat anderen in hun kerken een of andere geestelijke ervaring of gave hebben gekregen maar zij niet, en die oude vraag "Waarom?" komt opnieuw tevoorschijn. "Waarom gaf God die gaven nu wel aan mijn vrienden maar niet aan mij?" Voor deze mensen zijn dit problemen, die je echt met ze kan meevoelen. Laat me proberen je duidelijk te maken hoe ik me sinds ik zelf depressief ben geweest, deze mensen probeer te helpen.

Ik herinner me nog goed de tijden dat ik in de diepte van de wanhoop was.

Er waren veel dingen die ik niet kon begrijpen en veel vragen waar ik geen antwoord op kon vinden. Toen begon ik iets te leren over een aspect van christelijke waarheid waar ik daarvoor nog nooit serieus over had nagedacht. Ik werd er in het bijzonder op geattendeerd door een liefhebbende christelijke moeder die al een gezin van vijf kinderen had. Toen de jongste ongeveer 8 jaar oud was ontdekten zij en haar man dat er weer een baby op komst was. Ik vertelde haar, dat ik blij was met dit nieuws. Haar reactie was echter: "wij waren er in het begin niet zo blij mee, maar de Here heeft ons aanvaarding met vreugde geleerd." Die uitdrukking heeft zich in mij vastgezet: "**Aanvaarding met vreugde**".

Dit houdt verband met de lessen die we in voorgaande brieven besproken hebben. God leidt ons in allerlei vreemde situaties. God staat vele moeilijkheden toe. Alles werkt mede ten goede. God wil ons leren Hem volkomen te vertrouwen. We zullen misschien nooit datgene krijgen, wat wij als een bevredigend antwoord op onze vragen beschouwen, maar we kunnen ons geloof tonen door onze aanvaarding. En wat is het een geweldig verschil als we deze les gaan leren. Zie je, we hebben geen vrede en rust zolang we tegen de wil van God strijden.

Vrede en rust komen alleen door aanvaarding. Al die tijd dat we vechten tegen onze omstandigheden, of ons beklagen over ons lot, of ons afvragen waarom de Here dit toestaat of waarom Hij dat niet doet, zakken wij alleen maar dieper weg, maar als we bereid zijn om met vreugde te aanvaarden wat de Here ook zendt, zij het goed of kwaad, wetende dat Hij alleen het beste voor zijn kinderen zoekt, dan komen we vooruit in de school van het geloof.

Laten we eens drie heel bekende verzen bekijken die ons zullen helpen dit alles beter te verstaan. Je vindt ze in Mattheüs 11:28-30 en we zullen het vers voor vers doornemen. Let eens op de liefelijke uitnodiging die de Here hier zelf doet. Je kunt Hem haast met uitgestrekte armen zien staan, terwijl Hij ons in onze bezigheden en onrust gadeslaat, waarvan de oorzaak soms eenvoudig is gelegen in ons tegenstand tegen Zijn wil. "Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt", zegt Hij. Zegt dat iets over hoe jij je op dit moment voelt? Ben je vermoeid aan het ploeteren en worstelen en ben je belast, en voel je je bedrukt vanwege de onmogelijkheden van de hele situatie, en bijna vermorzeld door de dingen die niet uit te leggen schijnen?

Als je jezelf hierin herkent, kijk dan ook eens wat de Heiland belooft: "Ik zal je rust geven". Dat is nu precies het gene waar je naar verlangt: rust, vrede, stilte, kalmte. Wat zou dat heerlijk zijn; **en dit is precies wat voor je is weggelegd!** Het volgende vers geeft ons de sleutel tot die rust.

"Neem mijn ruk op U". **Dat is een groot geheim;** onder één juk met de Here zijn. Zorg ervoor dat je op één lijn komt met Zijn wil. Ongetwijfeld heb je wel eens plaatjes gezien van twee dieren die onder een juk gaan, een ploeg trekken of samen een of ander werk uitvoeren. Om er voor te zorgen dat dit juk dragen effectief is, zijn er volgens mij drie dingen essentieel.

Ten eerste moeten de twee dieren die het juk dragen zich dicht bij elkaar bevinden. Ze kunnen geen juk dragen als ze ver van elkaar verwijderd zijn. Als jij soms van de Here bent afgedwaald omdat de dingen niet zo gingen als jij zou willen of gepland had, kom dan terug en blijf dicht bij Hem. Kom het juk dan opnieuw opnemen. Hij nodigt je uit te komen.

Ten tweede moeten de dieren die het juk dragen in dezelfde richting gaan. Het is volslagen onmogelijk voor de ene om linksaf te gaan als de andere rechtsaf gaat. Wij moeten met de Here gaan en met vreugde de weg die Hij leidt aanvaarden. Anders lopen we het risico onze vrede te verliezen, en begint het juk onplezierig en vervelend aan te voelen.

Ten derde moeten de twee dieren die samen het juk dragen dezelfde snelheid hebben. Als de ene zijn snelheid vermindert, begint het juk te schuren. Het is van groot belang dit te leren! Als de Here ons in iets onplezierigs blijkt te leiden, hebben we allemaal de neiging onze vaart te verminderen en dan komt de ruk plotseling. Het werkt trouwens ook de andere kant op. Als we geen directe antwoorden op gebed krijgen worden we vaak vreselijk ongeduldig. We willen dan in sommige gevallen vaak sneller gaan dan de Here. Dit is zo'n gebruikelijke misvatting dat ik daar de volgende keer meer over zal schrijven.

Ik heb begrepen dat een juk met grote zorgvuldigheid voor precies dat dier gemaakt wordt waarvoor het bestemd is. Het word zo gemaakt dat het comfortabel aanvoelt. Daarom ontwerpt de Here, die ons volmaakt kent, een specifiek plan voor ons leven en het zal comfortabel zijn, als we deze drie regels in acht nemen. Daarom is het opnemen van het juk van de Here het geheim van rust, en het leert ons duidelijk om de plannen en het tijdschema van de Here te aanvaarden.

Merk op hoe het vers verder gaat: "Leert van Mij". "Laat Mij je Leraar zijn", zegt de Here, maar toch zit er nog veel meer in deze woorden opgesloten. Niet alleen is de Here onze Leraar, Hij is ons grote Voorbeeld. Ik besef dat we hier geweldige geheimenissen aanraken; we zijn als kleine kinderen die met problemen omgaan die ver buiten ons bevattingsvermogen liggen. In de Hof van Gethsemane zien we hoe de Here worstelde met alles wat voor Hem lag, voorzover dit Zijn beproeving en dood betrof. Iets wat ons zeer verbaast. De Almachtige, Eeuwige Zoon van God werd omringd door de machten der duisternis, zonder enige menselijke hulp of steun, omdat zelfs Zijn meest nabije volgelingen sliepen. Zijn doodsstrijd was zo hevig dat Hij bloed zweette, en een engel werd gezonden om Hem bij te staan. Menselijke gesproken ben ik er zeker van dat Hij niet alleen terugdeinsde voor het lichamelijke lijden van de geseling en de langzame dood door kruisiging, maar ook van het spotten en honen dat Hij moest ondergaan. Dit was echter niet de enige reden voor Zijn doodsstrijd. Er was iets diepers aan de hand. Wat ging het voor Hem, de Heilige Zoon van God, betekenen om de zonden van de wereld op Zich te nemen, om in de plaats van de zondaar te gaan staan, om de toorn van de Vader over Zichzelf uitgestort te zien worden? Het is duidelijk dat we de mate van deze strijd niet kunnen meten, maar laten we eens kijken naar het gebed van de Heiland: "Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij we; doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede". (Luk. 22:42).

Zie je hoe de Here Jezus het juk opnam? Hij heeft eens gezegd: "Ik doe altijd wat Hem (de Vader) behaagt" (Joh. 8:29). En hier in Gethsemane zien we, dat hoewel Hij terugdeinsde voor alles wat Hij voor zich zag, Hij het juk opnam en doorging met Zijns Vaders wil. Toen enige minuten later Petrus zijn zwaard opnam en het oor van Malchus afsloeg in een poging zijn Meester te verdedigen, zei Jezus: "Steek het zwaard in de schede: de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?" (Joh. 18:11). Zo nam Hij het juk op zich, en aanvaardde de wil van de Vader. "Neemt Mijn juk op u en **leert van Mij**." Hij is de volmaakte Leraar en het volmaakte Voorbeeld.

"Want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart", gaat de Heer dan verder. Hij is dus geen tiran die voor ons Zijn eigen plezier dwingt Zijn wil uit te voeren. Nee, Hij is zachtmoedig en nederig. Hij is vriendelijk voor Zijn

kinderen, ondanks het feit dat Hij de Almachtige is. In Jesaja 40:10-11 komen we dezelfde waarheid tegen: "Zie, de Here Here zal komen met kracht en zijn arm zal heerschappij oefenen ... Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtkens leiden".

Vergelijk dit verhaal eens met een liefelijk vers in Genesis 33:14. Daar spreekt Jacob, de herder: 'ik wil op mijn gemak verder trekken naar het tred van de vee dat voor mij uitgaat en naar het tred van de kinderen. Als een aardse herder al zo bezorgd is over zijn kudde, hoeveel meer is onze Here Jezus, "de grote Herder der schapen". Hij behandelt ons heel vriendelijk, maar door onze opstandigheid en weerbarstigheid maken we de dingen voor onszelf vaak moeilijk.

De belofte van rust wordt dan behandeld. "Gij zult rust vinden voor uw zielen". Als je hebt geprobeerd rust te vinden door het allemaal zelf uit te zoeken en alle touwtjes zelf proberen aan elkaar te knopen, ben ik er zeker van dat je hopeloos zult hebben gefaald. Als je hebt geprobeerd aan het juk te ontsnappen, zal het flink geschuurd hebben. Lees de vier punten in vers 29 nog eens. "Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen". O de rust en de bevrijding van het aanvaarde juk! Het zit vol met tegenstellingen. Volmaakte vrijheid is het gevolg van onder Zijn heerschappij staan. Zijn **last** is **licht**. Wat zijn we toch dwaas door Zijn wil te weerstaan, daar Hij vrede belooft aan diegenen die Zijn juk aanvaarden.

Laten we nog even kort stilstaan bij een of twee Schriftgedeelten die hier ook licht op werpen. In de vorige brief heb ik al gesproken over Johannes de Doper en over z'n twijfels en depressie, toen hij opgesloten zat in een gevangenis. Een van de problemen was dat de Here Jezus niet precies de dingen deed die Johannes de Doper verwachtte. Johannes had gesproken van diegene die na hem kwam: "De wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer geheel zuiveren en Zijn graan in de schuur bijeen brengen, maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusbaar vuur" (Matth. 3:12).

Hij verwachtte dat de Here onmiddellijk in actie zou komen tegen het kwaad en de ongerechtigheid. Hij beseftte niet dat God op een heel andere manier werkt. Hij dacht dat de Heer op een bepaalde manier zou werken en hij raakte verward toen de verslagen die hij hoorde niet overeenkwamen met

zijn eigen ideeën. Is het met ons niet precies hetzelfde ? Wij beperken God tot onze eigen verwachtingen en plannen en raken gedepriemd en verward als Hij op een andere manier te werk gaat. Maar let eens op de boodschap die de Here aan Johannes zendt, beschreven in Mattheüs 11:6. "Zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt". Daar zie je het ! Zaligheid komt voort uit het aanvaarden van het feit dat de Here de dingen op **Zijn** manier doet in plaats van op de onze. Wat een stap voorwaarts als we kunnen zeggen: "Here, ik aanvaard deze beproeving of dit uitstel omdat U het toestaat. Het is niet wat ik voor mijzelf zou hebben gekozen, maar omdat het uit Uw liefelijke hand komt, weet ik dat het voor mijn eigen bestwil is en aanvaard ik het met blijdschap".

De geschiedenis van Job kan iemand alleen maar onder de indruk brengen. Hij had in feite maar een beperkt licht voor wat betreft de kennis van God. Hij had geen bijbel die hij kon opslaan tot lering en troost. Hij kon ook geen levensbeschrijving van grote heiligen lezen om hem te helpen. Maar hij toont ons een verbazingwekkend geloof en een volkomen aanvaarding van alles wat hem overkwam. Toen hij het nieuws hoorde van het plunderen van al zijn kudden en herders en van de dood van zijn kinderen was zijn reactie : "De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen, de Naam des Heren zij geloofd". (Job 1:21). Later, toen hij van top tot teen onder de zweren zat, was de raad van zijn vrouw: "Zeg God varwel en sterf". Voor haar was het in dit alles onmogelijk het juk te aanvaarden, maar het commentaar van Job was : "Zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet?" In zijn gesprek met de drie raadgevers gebruikt Job een uitdrukking, die iets laat zien van een hoogtepunt in een dieptepunt: "Wil Hij mij doden, ik blijf op hem hopen" (13:15), Je kunt niet dieper zinken dan de gedachten dat God, Die reeds heeft toegestaan dat je al je bezittingen en je gezondheid verloren hebt, je leven gaat nemen. En je kunt ook niet hoger komen op zo'n moment dan door te zeggen : "Ik blijf op Hem hopen".

Ik kan me nog bepaalde tijden herinneren, toen mijn depressie werkelijk ernstig was en ik totaal niet meer kon bidden. Maar door mijn tranen heen kon ik nog tot God zeggen: "Zou U mij doden, ik blijf op U hopen, o Here". Dat was mijn gehele gebed. Maar ofschoon ik het idee had dat ik niet dieper kon zinken, voelde ik op zulke momenten ook, dat er onder mijn voeten een stevige rots was, omdat ik volkomen geworpen werd op de genade en

voorzienigheid van God.

Voor zulke tijden heeft Jesaja een goed advies voor ons, dat we kunnen lezen in Jesaja 50:10. "Wie onder u vreest de Here, wie hoort naar de stem van zijn knecht? Wanneer hij in diepe duisternis wandelt, van licht beroofd, vertrouwde hij op de naam des Heren en **steune op zijn God**". "Wil hij mij doden, ik blijf op Hem hopen".

Merk je, dat ik gedurende deze hele brief het woord "aanvaarden" heb gebruikt?

Er zijn nog twee andere woorden die soms gebruikt worden om diezelfde waarheden te onderwijzen, maar persoonlijk heb ik het gevoel dat geen ervan zo goed is als "aanvaarding". Sommige mensen spreken over "onderwerping" aan de wil van de Here. Dit doet me eerder denken aan het einde van een lange strijd, net alsof de christen zo vaak verslagen is, dat hij zich **onderwerpt**. Het andere woord dat wordt gebruikt is "overgave" aan de wil van de Here. Het beeld wat hier bij mij in gedachten komt, is dat van de christen die elke uitvlucht die hij of zij kent geprobeerd heeft, en die nadat deze het onvermijdelijke falen heeft gezien zich **overgeeft** aan de Here en zegt: "Ach, ik denk dat ik het maar beter kan opgeven". Merk op dat ik ook gesproken heb over "aanvaarding **met vreugde**". Er bestaat ook zoiets als een mopperend aanvaarden, of een met tegenzin aanvaarden. Geen van deze reacties is zo gezond als een vreugdevol aanvaarden. Als we God zien als een **liefhebbende** Hemelse Vader, die misschien op zeer vreemde manieren werkt, maar desalniettemin het beste met ons voor heeft en die weet wat het beste is voor ieder individueel kind, dan zal dit ons helpen om met **vreugde te aanvaarden** wat Hij toestaat. Zo'n houding zal waarschijnlijk niet meteen komen. Soms zul je er een glimp van opvangen en op andere momenten zal het ver weg lijken te zijn, maar houd als doel voor ogen bid daar ook voor om deze houding vast te houden, dan weet ik dat het je zal helpen om tot een plaats van rust en vrede te komen.

Een jong joods meisje kreeg bezoek van de engel Gabriël en haar werd verteld dat zij een heel speciaal kind zou krijgen, dat de Zoon van de Allerhoogste zou zijn en aan Wiens Koninkrijk geen einde zou komen. Toen zij vroeg hoe zo iets kon gebeuren, vertelde Gabriël haar dat de Heilige Geest over haar zou komen en dat zij de Zoon van God zou baren. Ik weet

ook niet of ze veel tegenwerpingen tegen zo'n onwaarschijnlijke gebeurtenis kon aanvoeren. Het enige wat ik aan haar antwoord zie is een houding van vreugdevolle aanvaarding. "Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar Uw Woord".

Vijfde brief: Daarom zal de Here wachten

De laatste keer heb ik al gesproken over een van de factoren die vaak bijdragen aan onze depressie en in deze brief wil ik voortgaan met ditzelfde onderwerp. Het heeft te maken met de vraag: "Waarom laat God me zo lang wachten op een antwoord op mijn gebed?" Ook deze vraag kan verband houden met velerlei zaken. Misschien bidden we voor de bekering van iemand die ons zeer na is en de jaren gaan voorbij zonder dat God iets schijnt te doen. Misschien bidden we om verlichting in een ziekte of moeilijkheid en schijnt het toch ondanks aanhoudend dringend gebed dat er geen verlichting komt ja dat de dingen zelfs erger schijnen te worden. Misschien zoeken we God op een diepere manier te kennen, en , voor zover we ons dat bewust zijn, zijn onze motieven zuiver en zoeken we niets dat Gods Woord niet belooft. Toch zien we een grotere verdorvenheid in ons eigen hart dan we ooit voor mogelijk hadden gehouden, en het lijkt wel of we eerder terugvallen dan vooruit gaan.

Of misschien houdt het verband met onze depressie. Maanden of zelfs jaren lijken we al niet meer op de top geweest te zijn. Het is allemaal erg teleurstellend en bevreemdend. We verlangen ernaar ons weer echt goed te voelen en hebben begrip voor David die in Psalm 13:2-3 zegt: "Hoelang Here? Zult Gij mij voortdurend vergeten? Hoelang zult Gij uw aangezicht voor mij verbergen? Hoelang zal ik plannen koesteren in mijn ziel, kommer hebben in mijn hart, dag aan dag? Hoelang zal mijn vijand zich boven mij verheffen?" Dat is misschien precies de vraag die jij heb gesteld : "Hoelang?". Hoelang moet ik wachten. Hoelang moet ik dit nog volhouden?".

Nu is het zo dat ik in mijn bijbel ontdek, dat God vele malen gebeden niet direct verhoorde; en in elk van die gevallen was er voor dit uitstel een goede reden. We zullen een paar van deze gevallen nader bekijken, en hoewel we over verschillende van deze geschiedenissen in vorige brieven reeds hebben gesproken, wil ik nu de nadruk leggen op een heel andere waarheid.

De eerste reden, welke ik ontdek, waarom God een antwoord op onze gebeden uitstelt, is dat God in Zijn beloften ons wil testen. Zijn wij bereid op

de beloften van Zijn wij bereid op de beloften van Zijn Woord te gaan staan, als er geen kijk op is, dat deze beloften vervuld zullen worden? Het duidelijke voorbeeld is Abraham, aan wie een zoon beloofd was. Maar de jaren gingen voorbij, totdat het menselijkerwijs onmogelijk was dat Sara nog een kind zou baren. Als het kind kort na de oorspronkelijke belofte geboren was, zou er voor deze belofte geen grote geloofsbeoefening nodig zijn geweest. Maar toen de jaren voorbij gingen, was Gods belofte het enige waar Abraham op kon rusten. In een vorige brief hebben we reeds gezien dat we God kunnen vertrouwen, zelfs als Hij niet direct antwoordt. Hij heeft het volmaakte tijdplan, en derhalve stelt Zijn uitstel niet alleen ons geloof in Zijn beloften op de proef, het test ook ons geloof in Zijn planning. Op Zijn kalender had God de dag gemerkt waarop Isaäk geboren zou worden. Hij zei tot Abraham in Genesis 17:21 dat Sara Isaäk zou baren: "Op deze zelfde tijd in het volgend jaar". Er was geen vergissing. God wist wat het beste was. Hij zei tot Abraham in Genesis 18:14: "Te bestemder tijd, over een jaar, zal Ik tot u wederkeren, en Sara zal een zoon hebben". En het gebeurde alles zoals God beloofd had. Dit wordt nog eens benadrukt in Genesis 21:2: "En Sara werd zwanger en ze baarde Abraham een zoon in zijn ouderdom, te bestemder tijd, waarvan God tot hem gesproken had." Ik vind dit een geweldige hulp, Vanaf het moment dat de oorspronkelijke belofte gegeven werd moest Abraham nog tenminste vijftien jaar wachten. Maar God kende de juiste dag waarop Isaäk geboren moest worden. Dat lange uitstel gaf Abraham de gelegenheid geloof te oefenen in Gods belofte en Gods inspanning. We hebben reeds gesproken over zijn ongeduld en de geboorte van Ismaël; maar als we ons eigen ongeduld beschouwen, kunnen we het Abraham moeilijk kwalijk nemen.

Laten we nu eens naar Jozef kijken in de Egyptische gevangenis. We weten dat hij opgesloten werd omdat hij niet wilde schipperen met gerechtigheid en reinheid. De maanden en jaren gingen langzaam voorbij. We weten niet precies hoelang Jozef in deze gevangenis bleef opgesloten, maar Genesis 42:1 verschaft ons hierin een beetje licht. In het vorige hoofdstuk had Jozef de juiste uitlegging gegeven van de dromen van Farao's schenker en bakker. Toen hij tegen de schenker zei, dat deze in zijn vorige positie zou worden hersteld, vroeg Jozef hem: "Blijf aan mij denken, wanneer het u goed zal gaan, toon mij toch uw dankbaarheid, door van mij gewag te maken bij

Farao, en breng mij uit dit huis." Ik denk dat de eerste paar weken hierna Jozefs hoop op bevrijding groot was, maar er gingen toch twee volle jaren voorbij voordat de schenker zijn schuld aan Jozef inlostte.

Wat een uitstel ! Jozef had niet veel geweldigs meer voor zich liggen. Zijn dromen uit zijn kinderjaren, waarin hij zichzelf in een buitengewone positie had gezien, leken in rook op te gaan, maar het blijkt dat Jozef ze beschouwde als Gods belofte voor hem. In Psalm 105:17-21 wordt er over deze geschiedenis enig licht geworpen. We lezen daar dat "de uitspraak des Heren hem in het gelijk stelde". Misschien kun je Jozefs gevoelens begrijpen. God had een duidelijke belofte gegeven, maar inplaats dat deze belofte hulp en verlichting bracht, dreef deze hem bijna tot wanhoop. Jozef moet vaak het gevoel hebben gehad dat deze belofte nooit vervuld kon worden.

Zulke gedachten houden echter geen rekening met het feit dat God de dag, waarop Jozef bevrijd zou worden, reeds duidelijk op Zijn kalender had aangegeven. Gods beloften worden vervuld, ook al duurt het soms lang voordat we de vervulling zien. Psalm 105 vertelt ons verder ook: "men knelde zijn voeten in boeien, hij kwam in de ijzers **tot de tijd, dat Zijn woord uitkwam.**" De beproeving duurde zolang als het Gods bedoeling was. God heeft de dag van jouw bevrijding duidelijk vaststaan. De bevrijding zal niet één dag langer dan noodzakelijk worden uitgesteld.

Kun je je een beeld vormen van het plan dat God met jouw leven heeft ? Hij kent elk detail van alles wat er iedere dag gedurende elk jaar van jouw aardse pelgrimsreis gebeurt. Jij hebt je eigen plannen en kunt geen begrip opbrengen voor enig uitstel. Maar sta eens een moment stil en denk eens na over de volgende vraag. Welk plan wil je nu eigenlijk volgen, het jouwe of Gods plan ?

Ik vind het heel opmerkelijk, dat we nergens lezen, dat Jozef zich over zijn lot beklaagde of ernstig twijfelde aan God. Het lijkt, dat hij tevreden was in het volgen van Gods plan, daar hij wist dat dit het beste zou zijn. Deze gevoelens komen in bepaalde verzen duidelijk tot uiting. Kijk maar eens naar Genesis 45:5 en 8. Toen Jozef zich aan zijn broeders bekendmaakte zei hij tot hen: "Weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, **want** om u in het leven te behouden heeft **God** mij voor u uitgezonden." "Dus zijt gij het niet, die mij hierheen gezonden hebt

maar God". En toen Jacob stierf, vroegen zijn broeders zich af of de houding van Jozef nu zou veranderen. Zou Jozef, nu zijn ader niet langer als een getuige aanwezig was, wraak nemen? Dit lezen we in Genesis 50:15-20. Maar we zien dat Jozef volkomen oprecht was. Tegen zijn broeders zei hij: "Gij hebt wel kwaad tegen mij gedaan, maar God heeft dat ten goede gedacht".

Jozef zag Gods hand in alles wat er met hem gebeurd was. Er is één grote waarheid die wij hierbij goed in gedachten moeten houden. We zullen Gods uitstel niet altijd kunnen **begrijpen**, omdat Hij zegt: "Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet Mijn wegen, luidt het woord des Heren. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten" (Jes.55:89). Laten we daarom, als we ongeduldig worden, genade zoeken om Gods beloften en Zijn planning te vertrouwen.

In de geschiedenissen in de Bijbel ontdek ik nog een andere reden voor Gods uitstel. Van tijd tot tijd laat God ons wachten **om ons aan het eind van ons eigen kracht te brengen**. De meesten van ons hebben geweldige reserves aan natuurlijke energie en kracht en deze kunnen voor God een hindernis zijn om door ons heen te werken. We zitten vol plannen en schema's. We zitten reeds lange tijd in deze zaken en kennen het klappen van de zweep. Dan trekt God Zijn hand terug en laat ons maandenlang wachten. In zo'n tijd beginnen we te leren hoe zwak we zijn. We zinken al lager en lager en komen uiteindelijk op de rots uit en beginnen dan te leren dat Gods kracht in zwakheid volbracht wordt. We beginnen te begrijpen wat Paulus bedoelt als hij zegt: "Als ik zwak ben dan ben ik machtig" (2 kor. 12:9-10). Laten we eens terugkeren naar de discipelen in de storm op het meer van Galilea, zoals dat voor ons beschreven staat in Mattheüs 14:22-33. De discipelen zeilden in de avond uit, zoals dat hun door hun Meester in vers 22 was opgedragen. Ze kwamen in een geweldig storm terecht en verlangden naar redding. De eerste woorden van vers 25 zijn erg sprekend. "**In de vierde nachtwake** kwam Hij tot hen". Waarom liet Hij hen toch zo lang wachten ?" De vierde nachtwake is de periode juist voordat de dag aanbreekt! Ze hadden reeds uren tegen die storm gevochten! Waarom kwam de Here niet de eerste nachtwake, of de tweede of de derde ? Waarom liet Hij hen tot de vierde nachtwake wachten?

Laten we meteen zeggen dat we deze vraag nooit ten volle kunnen beantwoorden, omdat Gods wegen altijd hoger zijn dan onze wegen. Eén ding is echter duidelijk. De discipelen leerden hun eigen zwakheid en beperkingen. Omdat sommigen ervaren vissers waren, zaten ze er waarschijnlijk niet zo over in toen de storm begon. Ze wisten wat te doen ! Ze hadden reeds vele stormen meegemaakt ! Maar verschillende uren van wanhoop hozen in de duisternis, met de wind tegen en de boot die heen en weer geslingerd werd, zouden zelfs de sterkste persoon tot uitputting brengen. Door dit uitstel gaf de Here hen ergens een les in. Op het punt waar ze niets meer konden doen, kwam de Here tussenbeide en bracht redding.

Het zelfde komen we tegen in de geschiedenis van de opwekking van Lazarus in Joh.11. Lazarus was ziek geworden en zijn twee zusters Martha en Maria waren zo bezorgd dat ze Jezus een bericht zonden. Kijk nu eens zorgvuldig naar vers 5 en 6. Daar wordt gezegd dat Jezus Martha en Maria en Lazarus liefhad en dat hij bewust nog twee dagen in dezelfde plaats bleef. Wat een vreemde manier om Zijn liefde te uiten!

Wij zouden juist denken dat als Hij werkelijk van hen hield. Hij direkt op pad zou gaan om hen te helpen; maar bedenk dat Gods wegen hoger zijn dan onze wegen. Toen Jezus in Bethanië aankwam, was Lazarus, vanwege het uitstel en de lange reis, reeds vier dagen dood. In de tijd dat Lazarus nog leefde, zijn zusters steeds vol hoop geweest. Ik ben er behoorlijk zeker van, dat Martha druk bezig is geweest haar broer te verplegen. Ze probeerde alle middeltjes die ze kende. Ze verlangde ernaar dat Jezus zou komen, maar haar hoop werd volkomen de bodem ingeslagen toen Lazarus zijn laatste adem uitblies en stierf. Er was niets meer dat Maria en Martha konden doen. Ze waren aan het eind van hun eigen mogelijkheden gekomen, en hadden er geen idee van dat Lazarus op deze aarde met hen verenigd zou worden. Ze geloofden stellig dat Jezus Lazarus kon genezen; tenslotte had Hij al honderden mensen genezen. Maar ze beseften niet, dat Hij een veel groter wonder in gedachten had. Ze konden dit uitstel in het geheel niet begrijpen. Welnu. we kennen de geschiedenis en hoe aangrijpend was die! De Here stond bij het geopende graf en beval Lazarus uit te komen. En een man, die reeds 4 dagen dood was geweest, kwam uit het graf naar buiten, nog geheel in doodskleren gewikkeld. En dit wonder zou niet gebeurd zijn,

als de Here op tijd was gekomen.

Het veroorzaakte een geweldig opwinding! In vers 45 wordt bijvoorbeeld verteld dat velen in Jezus geloofden vanwege dit wonder, en in hoofdstuk 12 lezen we dat een zo grote menigte Lazarus kwam zien, dat de overpriesters zelfs overwogen Lazarus om het leven te brengen om de opwinding te doen ophouden. De Here werd hierdoor veel meer verheerlijkt dan het geval zou zijn geweest als Hij Lazarus van zijn ziekte had genezen.

Laten we de punten eens op onze eigen omstandigheden toepassen. De Here stelt uit, omdat Hij ons liefheeft. Hij wacht totdat de situatie menselijke hulp te boven gaat. In dat geval had Hij een veel groter wonder in gedachten dan Maria en Martha hadden kunnen voorzien, en dat zou misschien voor jouw huidige situatie waar kunnen zijn. Dit is niet **altijd** het geval, maar het is zeker een mogelijkheid. Je weet tenminste, dat je Hem kunt vertrouwen, dat Hij de dingen voor je eigen bestwil en voor Zijn heerlijkheid uitwerkt. Nog een laatste punt in verband met de Goddelijke uitstel. Vaak wacht de Here met een antwoord op gebed eenvoudigweg om onze vastberadenheid op de proef te stellen. Het is Zijn manier van scheiding aan te brengen tussen datgene wat we werkelijk begeren en datgene wat we in eerste opwelling verlangen. Hij moet ons leren onze verlangens te laten overeenkomen met Zijn wil, want ik ben er zeker van dat we ons vaak gedragen als zelfzuchtige kinderen als we tot de Here komen. Zelfs als we naar Zijn wil bidden, wacht Hij soms om te zien of we het echt menen.

Denk eens aan Hanna die gedurende vele jaren bad voordat haar zoon Samuël werd geboren. Ze toonde een ware vastberadenheid en uiteindelijk willigde God haar verzoek in. In Sam. 1:6 staat een vers over Hanna dat bij jou misschien een licht doet opgaan. "Haar mededingster tergde haar voortdurend om haar tot drift te prikkelen", omdat ze zolang moest wachten op de geboorte van een kind. Onze mededingers doen dat met ons bij tijd en wijle ook. Zij tergen ons voortdurend om ons tot drift te prikkelen. Laat de geschiedenis van Hanna je echter een hart onder de riem steken. Ze heeft misschien lang op een antwoord moeten wachten, maar haar zoon Samuël, een machtig man van God. Het was zeer de moeite van het wachten waard! De lessen die we op dit gebied, het wachten op God, van tijd tot tijd moeten leren zijn derhalve soortgelijke aan die lessen die we in mijn laatste brief

besproken hebben. Gods wegen zijn hoger dan onze wegen. Als Hij iets uitstelt doet Hij dat altijd met een doel en Hij wacht geen dag langer dan noodzakelijk is. Beschouw het wachten als gelegenheden om geloof te oefenen in de beloften en planning van God. Kijk naar alles wat God je leert over je eigen zwakheid. Je zult naar Hem moeten opzien voor het geduld wat je nodig hebt, maar Hij zal het ook geven.

In de Psalmen lees je, dat de schrijvers vaak spreken over wachten-op-God. Je kunt ze voor jezelf naslaan, maar ongetwijfeld zul je je het resultaat van Davids geduldig wachten herinneren, zoals dat beschreven staat in Psalm 40:2. "Vurig verwachtte ik de Here; **toen neigde Hij Zich tot mij en hoorde mijn hulpgeroep.**" Ik twijfel er niet aan dat dit ook in de jaren die voor je liggen jouw getuigenis zal zijn.

Zesde brief: Want ik vertrouw op God

Nu we over twee van de meest gebruikelijke oorzaken van geestelijke de pressie gesproken hebben, wil ik eens wijzen op een andere vitale les die we in zulke tijden kunnen leren. In de voorgaande hoofdstukken noemden we die reeds, maar nu zullen we onze aandacht er speciaal op richten. Het heeft alles te maken met de inhoud van een bepaald lied, namelijk: "Staande op de beloften van God."

Als je werkelijk in de diepte van een depressie zit, zul je waarschijnlijk geheel geen behoefte hebben in te bijbel te gaan lezen. Ik kan me nog tijden herinneren, dat ik zo in de put zat, dat de beloften in Gods Woord volkomen inhoudsloos leken. En eens toen ik enkele van de beloften in de bijbel las, flapte ik er uit: "Spot niet met me, Here." Ik heb daar nu spijt van, hoewel ik er van overtuigd ben, dat de Here begreep hoe ik me voelde. Ik **voelde** dat de Here me verlaten had. Ik voelde dat de Here zijn rug naar me had toegekeerd. Ik **voelde** dat de Here mijn gebeden niet beantwoordde. Dit alles is kenmerkend als we ons in de greep van een diepe depressie bevinden.

Deze gevoelens duren echter niet eindeloos en langzamerhand ontdekken we dat we in onze bijbel hulp kunnen vinden. Een gedeelte, wat me echt aansprak, was Klaagliederen 3:1-26. Enkele psalmen boden ook hulp, op een manier, die ik nooit eerder ontdekt had. Als ik het moeilijk vond om te bidden, nam ik wel eens zo'n Psalm en las deze dan als mijn gebed tot God. Het was dan teveel gevraagd om zelf een gebed te formuleren, dus maakte ik gebruik van één van Davids gebeden. Vaak las ik alleen psalm 25 of psalm 86 en gebruikte die in plaats van mijn normaal dagelijks bijbellezen en gebed. Ik ben er zeker van dat de Here begrip had voor mijn onbekwaamheid tot het bestuderen van Zijn Woord en voor gebed zoals ik normaal deed. In Psalm 103:14 lezen we: "Want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig dat wij stof zijn."

Maar om terug te gaan naar het staan op de beloften van Gods Woord, heb ik ontdekt dat dit een erg noodzakelijke geestelijke oefening is. Van tijd tot tijd had ik in mijn christenleven periodes van twijfel omtrent mijn redding,

en tijdens zo'n depressie keerde die twijfel in alle hevigheid terug. De duivel bedolf me onder alle gebruikelijke argumenten. "Je bent helemaal geen christen, het is allemaal maar verbeelding. Je houdt jezelf voor de gek en christendom kan helemaal niet bewezen worden. Als je werkelijk een christen was, dacht je dan dat je door zo'n moeilijke tijd als deze heen zou gaan? Je bent verloren en gaat naar de hel." Je weet waarschijnlijk wel wat hij zoal in je gedachten pompt, als je in de greep van een depressie bent. De duivel viel me nog op andere fronten aan, die ik niet eerder ervaren had. één ervan was angst. Ik had nog nooit echte angst gekend, tot ik mezelf in het midden van een depressie bevond. Nachten lag ik wakker uit angst dat ik gek zou worden, bijna verlamd door de vrees dat het kwade bezit van me zou nemen. Het is niet gemakkelijk te beschrijven, maar als je dit zelf hebt meegemaakt zul je het begrijpen. Van Abram staat in Genesis 15:12 beschreven dat hem een angstwekkende dikke duisternis overviel. Ik kan geen duidelijker beschrijving bedenken van wat ik bedoel. Dit leidde naar een ander symptoom. De duivel vertelde mij dat God mij verlaten had en mij gek zou laten worden; dat God dus niet te vertrouwen was. Dit was verschrikkelijk, want als ik God niet kon vertrouwen, wie dan wel? Wij weten, dat de Here Jezus, toen Hij verzocht werd, het Woord van God gebruikte om de duivel te verslaan. En geleidelijk begon ik te leren dat Gods beloften, zoals deze in Zijn Woord beschreven staan, hét antwoord zijn op de aanvallen van de satan.

Daar ik John Bunyan's Pelgrimsreis vele malen gelezen had, had ik me de verhalen moeten herinneren over Christen en Hoopvol, die zich in het kasteel van Twijfel bevonden, en hoe reus Wanhoop hen regelmatig versloeg en hen wijsmaakte dat zelfmoord de enige uitweg was. Dat ging zo enige tijd door, totdat Christen zich herinnerde dat hij een sleutel bezat, genaamd Belofte, waarmee hij elke deur in het kasteel van de Twijfel kon openen. Ze ontdekten dat deze sleutel de deur van hun kerker opende; en de deur van het kasteelslot; en uiteindelijk ook de ijzeren poort, zodat ze uit de handen van reus Wanhoop konden ontsnappen.

Natuurlijk is er een geweldig verschil tussen het theoretisch kennen van deze dingen en ze in praktijk brengen. Maar tijdens mijn depressie werd me duidelijk dat ik langzaam maar zeker op voet van oorlog kwam te staan met de duivel, toen ik Gods beloften als mijn zwaard gebruikte. Het was een worsteling. Soms won ik; soms leek er weinig voortgang te zijn, en soms leek

het of ik weer terug was op het punt waar ik begon. Maar de Here hielp mij en helpt me nog steeds als deze dingen terugkomen.

Hoe werkte dit nu in de praktijk? Wel, voor zover het twijfels aangaande mijn redding betrof, begon ik Johannes 1:12 als mijn belofte te gebruiken.

"Doch allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, hun die in Zijn naam geloven." Ik zei dan tegen de duivel; "Dit is Gods belofte. Ik heb de Here Jezus als mijn Heiland aangenomen en ben daarom een kind van God. Ik voel me misschien geen christen ik ben misschien maar een heel slechte christen, maar ik rust op Gods beloften en weet dat ik een kind van God ben." Eens ontmoette ik een fijne gelovige van meer dan tachtig jaar, die mij toevertrouwde dat ze soms vreselijke angst had, dat ze niet werkelijk behouden was en in de hel terecht zou komen. Dus kon ik met haar dit vers delen, dat ik als mijn zwaard gebruikte als de duivel mij iets soortgelijks vertelde. In Johannes 5:24 staat: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie Mijn Woord hoort en Hem gelooft die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven." Ik vroeg deze oude dame; "Hebt u de Here Jezus als uw Heiland aangenomen, en rust u voor uw behoud in Zijn volbrachte werk?" "O, ja!!", kwam haar antwoord. "Dan moet u de duivel er op attent maken, wat de Here Jezus hier belooft. Hij zei dat u niet in het oordeel zult komen, maar dat u bent overgegaan uit de dood in het leven, en ik geef er de voorkeur aan te geloven wat de Zoon van God zei, boven dat wat de duivel mij influistert, als ik in de put zit."

Hoe kunnen we nu met die angst omgaan, die vooral 's nachts over ons komt? Voor mij is het memoriseren van Psalm 121 een echte hulp geweest. Ik herinner me hoe mijn vader mij een stuiver gaf voor elke psalm, die ik als jongen leerde en hoe dankbaar ik was, dat ik juist deze geleerd had. Als ik wakker lag en een afschuwelijke angst over me heen voelde komen, ging ik deze psalm voor mezelf opzeggen: "Ik hef mijn ogen op naar de bergen; vanwaar zal mijn hulp komen? Mijn hulp is van de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft. Hij zal niet toelaten dat uw voet wankelt, uw Bewaarder zal niet sluimeren. Zie de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt. De Here is uw Bewaarder, de Here is uw schaduw aan uw rechterhand. De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts. De Here zal u bewaren voor alle kwaad, Hij zal uw ziel bewaren, de Here zal uw uitgang en uw ingang

bewaren van nu aan tot in eeuwigheid."

Soms moest ik hem wel tien keer opzeggen voor ik in staat was te rusten in het feit dat de Here mijn Bewaarder **was**; dat Hij mij voor alle kwaad zou bewaren, dat Hij mij **zou** bewaren als ik sliep, omdat Hij nooit sluimert, en geleidelijk aan viel ik dan in slaap. 2 Timotheüs 1:7 was in zulke tijden ook een echte hulp: Want God heeft ons niet gegeven een Geest van lafhartigheid, maar van kracht, liefde en bezonnenheid. Ik ontdekte ook dat de duivel niet noodzakelijkerwijs meteen wegging, als ik deze verzen opzei. Hij is erg volhardend en ik moest echt standhouden in de strijd, maar uiteindelijk trok hij zich dan terug. Als de duivel mij vertelde dat God mij verlaten had, was de belofte van Hebreëen 13:5 mijn zwaard.

"Want Hij heeft gezegd, Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins verlaten.

Ik voerde dan het volgende tegen de duivel aan: "Ik heb misschien het gevoel dat God mij verlaten heeft, ik ben me misschien niet bewust van Gods aanwezigheid, maar Hij heeft me beloofd dat Hij me niet zou begeven noch verlaten, dus ik weet dat de Here hier is."

Twee andere gedeelten waren een grote hulp als de duivel mij vertelde dat ik door de druk mijn verstand aan het kwijtraken was. Jesaja 42:3 "Het geknakte riet zal hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal hij niet uitdoven."

Ik voelde me vaak geknakt riet of een kwijnende vlaspit. Maar ik had Gods belofte dat ik niet ten onder zou gaan. Het tweede vers was 1 Korinthiërs 10:13 waar staat: "En **God is getrouw**, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, **zodat gij ertegen bestand zijt.**"

Als de duivel zei: "je gaat aan spanning ten onder, het is met je gedaan", dan was mijn antwoord: "**God is getrouw, God is getrouw, God is getrouw!**"

Ik voelde me vaak geknakt riet of een kwijnende vlaspit. Maar ik had Gods belofte dat ik niet ten onder zou gaan. Het tweede vers was 1 Korinthiërs 10:13 waar staat: "En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt."

Zo had ik de ene keer meer succes dan de andere keer in mijn strijd met het staan op de belofte. Bij tijd en wijle zonk ik weg in wanhoop en twijfel.

Andere keren kon ik overwinnend blijven staan en terwijl de depressie minder werd, werden de overwinningen ook talrijker en begonnen deze specifieke problemen langzaam maar zeker te verdwijnen.

In Hebreeën 11:13 komt een uitdrukking voor die ons ook kan helpen. Het gaat over mensen die de belofte **begroet** hebben. Dit woord begroet kan ook vertaald worden met omarmd. Als ik mijn vrouw begroet, houd ik haar stevig tegen me aan en eis haar voor mezelf op. Ik toon haar dat ze mij toebehoort en dat ze voor mij erg dierbaar is. Als de Here je dus in een bepaalde situatie een belofte geeft, kun je die omarmen. Je kunt die dan stevig vasthouden en deze de jouwe maken.

In een vorige brief sprak ik reeds over de groei in het geloof, en hoe God ons in die positie zoekt te brengen, waarin we bereid zijn Hem volkomen te vertrouwen. Denk eens aan diegenen in de bijbel die op basis van een eenvoudig geloof op Gods beloften handelden. Noach begon midden in het land een ark te bouwen en werd zonder twijfel bespot door zijn medemensen. Waarom zou hij zoiets belachelijks ondernemen? **Omdat hij vertrouwde op de beloften van God** (Gen. 6:17-18).

Abraham verliet zijn vaderland en ging uit naar een ver land dat hij nooit gezien had. Waarom zou iemand zijn veiligheid en opgebouwd bestaan verlaten om naar het onbekende te gaan? **Omdat hij vertrouwde op de belofte van God** (Gen. 12:1-4).

Later kreeg Abraham de opdracht zijn zoon Isaäk te offeren als een brandoffer, en dat ondanks het feit dat God beloofd had uit Isaäk een groot volk te maken. Waarom zou iemand zo'n vreemd bevel zonder aarzelen gehoorzamen? **Omdat hij de belofte van God vertrouwde** (Hebr. 11:17-19). Mozes trotseerde Farao, de machtigste koning uit die tijd, met de opdracht dat hij al zijn slaven moest vrijlaten om de woestijn in te trekken. Waarom zou hij door zo'n alles te buiten gaand bevel zijn nek riskeren? **Omdat hij de belofte van God vertrouwde** (Ex. 3:7-10).

Jozua gaf de kinderen Israëls bevel elke dag één maal rond de muren van Jericho te lopen en op de zevende dag zeven maal. Waarom zoiets vreemds? **Omdat hij de belofte van God vertrouwde** (Joz. 6:1-5).

Gideon leidde driehonderd man tegen een leger, waarvan Richteren 7:12 zegt: "Midiam nu en Amelek en alle stammen van het Oosten lagen in de vlakke, talrijk als sprinkhanen." Waarom zou iemand de strijd aanbinden

tegen een leger wat in aantal zo duidelijk de baas was? **Omdat hij de belofte van God vertrouwde** (Richt. 7:7).

Elia ging naar de koning Achab en verklaarde dat er geen dauw of regen zou zijn in het land, tenzij op zijn woord. Hoe kon hij zo zeker van zichzelf zijn, door zo'n harde voorspelling te doen. **Omdat hij de belofte van God vertrouwde** (1Kon. 17:1).

Deze mensen hebben geleerd vóór alles te rusten in Gods beloften. Het gaat er om dat wij in onze tijden van depressie een geweldige gelegenheid hebben deze lessen te leren. Zo'n les zal ons nooit verlaten en door ons hele leven heen bruikbaar en een hulp blijven. We kunnen leren hoe we de aanvallen van de vijand door een juist gebruik van ons zwaard kunnen afweren, en deze bekwaamheid zal ons in staat stellen vat te krijgen op andere geestelijke waarheden. We zullen misschien veel fouten maken als we voor het eerst op deze manier strijden. Maar door ons christenleven heen zullen we voortgaan met leren, net als soldaten die langzaam aan gewend raken aan hun uitrusting en bruikbaar worden in de strijd. Deze lessen zullen van grote waarde zijn op onze aardse pelgrimsreis.

Paulus was op een schip in de Middellandse zee met 275 andere personen. Er stak een storm op die twee weken duurde. Overdag en s' nachts bedekten de wolken de hemel en de zeelui hadden er een harde dobber aan het schip drijvende te houden. Hoop op redding was bijna uitgesloten. De meeste mannen waren volkomen uitgeput daar ze dagenlang noch gegeten noch geslapen hadden. Niemand wist waar ze waren. De situatie kon nauwelijks moeilijker worden. Toen stond Paulus op en vertelde iedereen aan boord dat geen enkel leven zou verloren gaan. Allen zouden gered worden. Hij nam zelfs een goede maaltijd en moedigde iedereen aan het zelfde te doen.

Waarom was er het grote verschil tussen Paulus en de anderen? Hoe kon hij zo zeker zijn van wat hij zei? Hoe kon hij zo'n vrede hebben? Een engel was hem verschenen met een belofte van God en dat was genoeg voor Paulus.

Luister eenvoudig naar zijn woorden: **"Want dit vertrouwen heb ik op God, dat het zo zal gaan als het mij gezegd is."** Lees het voor jezelf in

Handelingen 27:25. Houdt dit beeld in je gedachten, een man in het midden van een storm, maar staande op de beloften van God, die nog nooit gefaald hebben. Het zal gaan zoals God gezegd heeft.

Zevende brief: “Nochtans wil ik juichen in de Here”

Verborgen tussen de kleine profeten bevindt zich een klein boek, waaruit we een heel aantal geestelijke lessen kunnen leren, met name in tijden van depressie.

Ik vraag me af of je je ooit zorgen maakt over de dingen die in de wereld om je heen gebeuren. Toen ik depressief was, kwam ik op een punt dat ik niet langer de kranten wilde lezen of naar het nieuws wilde luisteren, omdat het allemaal volslagen hopeloos leek. Ik denk niet dat ik met enige overtuiging had kunnen zingen: "De Heer regeert, Zijn Koninkrijk staat vast". Want het leek er op dat het kwade steeds meer de overhand kreeg. Het leek of het nieuws alleen maar melding maakte van nieuwe golven van geweld in ons eigen land of elders. Het leek wel of overal onrust was en afbreuk aan de wet en het gezag werd gedaan. En omdat ik zelf zo in de put zat, was het gewoon teveel om over al deze dingen na te denken.

Vandaag de dag is het nieuws vrijwel gelijk, maar omdat mijn depressie opgeheven is, kan ik er naar luisteren en overspoelt het mij niet. Het is niet zo dat het nieuws veranderd is, maar mijn houding is veranderd. En dat is precies wat er ook met Habakuk ongeveer 600 jaar voor de komst van de Here Jezus gebeurde. Laten wij eens kijken hoe Habakuk precies dezelfde lessen moest leren als wij. In Hoofdstuk 1 treffen we een dialoog aan tussen de profeet en God. Habakuk begon met zijn beklag te maken over de afschuwelijke toestand van de samenleving rondom hem. Het lijkt precies op deze tijd. "Hoe lang, Here, roep ik om hulp en Gij hoort niet. Schreeuw ik tot U: Geweld, en Gij verlost niet? Waarom doet Gij mij ongerechtigheid zien, en aanschouwt Gij ellende? Ja, onderdrukking en geweld zijn voor mijn ogen; er is twist en tweedracht verheft zich. Daarom verliest de wet haar kracht en nimmer komt het recht tevoorschijn. Want de goddeloze omsingelt de rechtvaardige, daarom komt het recht verdraaid tevoorschijn." (Habakuk 1:2-4)

Merk op hoe de profeet zijn beklag doet, over een blijkbaar onbeantwoord gebed, over toenemend geweld, over diegenen die onderdrukking en geweld plegen, over wet en gezag die aan kracht verliezen, en over de goddeloze die ten koste van de rechtvaardige voorspoed geniet. We kunnen

ons indenken hoe hij zich voelde, toen hij met zijn klachten tot God kwam. Gods antwoord in de verzen 5-11 was zeer zeker niet wat Habakuk verwachtte. God vertelde hem dat Hij de Chaldeeën ging toestaan het land in bezit te nemen en dat zij het instrument van het oordeel waren, vanwege de zondigheid van Zijn volk.

We kunnen in het bijzonder opmerken dat God zegt: "**Ik** doe een werk in uw dagen..." "**Ik** verwek de Chaldeeën..." God wás nog op de troon en alles werd volgens Zijn wil uitgevoerd. Maar natuurlijk bracht dit Habakuk in nog grotere verwarring, zoals we uit zijn antwoord in de verzen 12-17 kunnen opmaken. Hij kon begrip opbrengen voor het feit dat Gods volk oordeel en correctie verdiende, maar blijkens zijn vraag in vers 10 vond hij het niet eerlijk, dat God dit oordeel ten uitvoer zou brengen door een natie, die meer verdorven was dan zijn eigen volk. De dingen werden van kwaad tot erger en ik vraag me af of Habakuk het eigenlijk niet betreunde dat hij die vragen gesteld had. Dit was zeer zeker niet het antwoord dat hij verwachtte.

Het is interessant te zien dat Habakuk in dit hoofdstuk drie fundamentele vragen stelt, die van vitaal belang zijn. **Ten eerste** vraagt de profeet; "Hoelang?" in vers 2: Here waarom komt er geen antwoord op mijn gebed? Here hoelang duurt het nog voordat de uitkomst komt? Dit is de zelfde vraag die David in Psalm 13 vier keer stelt. **Ten tweede** treffen we de vraag aan: "Waarom?" in vers 3. Waarom gebeurt dit allemaal Here? Waarom moet ik door dit alles heen gaan? Waarom komt U niet tussenbeide en doet iets, Here? In Psalm 10:1 stelt de psalmist dezelfde vragen. "Waarom Here, staat Gij van verre, verbergt Gij U in tijden van nood?" **Ten derde** vraagt Habakuk in vers 13: "Waarom, met welk doel?" Hij kon de tegenstelling niet begrijpen, waarmee een heilig God een zondig en afgodisch volk zou toestaan de joden onder de voet te lopen en het volk in gevangenschap te nemen. Here, ik begrijp het niet. Het lijkt me niet eerlijk. Het lijkt niet logisch. Het komt op mij over als een complete tegenstelling.

We hebben in voorgaande brieven vele zulke voorvallen gezien. Abraham werd verteld de zoon der beloften te offeren. Wat een duidelijke tegenstelling! Jozef werd vanwege zijn reinheid in de gevangenis geworpen. Wat een duidelijke tegenstelling! God leidde de kinderen Israëls uit de slavernij uit Egypte en bracht hen rechtstreeks naar de onoverbrugbare barrière van de Rode Zee. Wat een duidelijke tegenstelling!

In het eerste hoofdstuk van dit boek treffen we dus drie vragen aan die door alle eeuwen heen het verstand van Gods kinderen verbijsterd hebben en deze vragen komen in tijden van depressie ook vaak voor.

Zullen we hoofdstuk 2 eens gaan bekijken, en daar zien dat God antwoord geeft op alle drie vragen? We merken eerst even op dat Habakuk een antwoord verwachtte op zijn gebed in vers 1. Dit is natuurlijk van wezenlijk belang. Het heeft geen enkele zin te bidden als we niet verwachten dat God een antwoord gaat geven. In Hebrëen 11:6 lezen we: "Want wie tot God komt moet geloven dat Hij bestaat en **een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken.**" Misschien moeten we wachten op een antwoord op gebed. Maar dat zal zeker komen, daar de Heer de profeet in vers drie verzekert: "Als het vertoeft, verbeid het." Maar de sleutel tot het hele boek Habakuk kun je vinden in vers vier. We kunnen met recht opmerken dat dit in feite de sleutel is tot geheel Gods Woord. Het is de sleutel om het christenleven binnen te gaan en de sleutel om ook als christen te leven. Het is van zo'n vitaal belang dat het drie maal in het Nieuwe Testament herhaald wordt. Het vers begint met te zeggen: "Zie, opgeblazen, niet recht is zijn ziel in hem." De persoon die tevreden is over zichzelf, zichzelf rechtvaardigt en zelfgenoegzaam is, kan geen omgang met God hebben. **"Maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven."** Ik zou wel willen dat ik dit kilometers breed in de lucht kon schrijven. Dit is de kern van alle christelijke waarheid. "Zonder **geloof** is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn" (Hebr.11:6). "Want door genade zijt gij behouden, door het **geloof**" (Ef.2:8). "Want wij wandelen in **geloof**, niet in aanschouwen" (2 Kor.5:7). **"Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand"** (Ef.6:16).

Dit is Gods antwoord op de drie vragen die in hoofdstuk 1 gesteld worden. Kun je je voorstellen hoe God tegen de profeet zegt: "Jij vraagt: 'hoe lang?', Habakuk; maar Ik wil dat je Mij eenvoudig vertrouwt dat Ik op de juiste tijd zal antwoorden. Jij vraagt 'Waarom?', Habakuk; maar Ik wil dat je vertrouwt dat Ik voor je zal zorgen. Je vraagt 'waartoe?', Habakuk; Ik weet dat jij niet begrijpt wat Ik doe, maar Ik wil dat je Mij eenvoudig vertrouwt." Dit is ook precies wat de Here tot ons zegt, als we dezelfde vragen stellen. "Vertrouw Me, vertrouw Me!"

Je zult je misschien herinneren dat we in een vorige brief gesproken hebben over de groei van het geloof door oefeningen. Dit gedeelte helpt ons die

waarheid te verstaan.

Als God onze gebeden altijd onmiddellijk zou beantwoorden; als God de dingen precies zo zou doen zoals wij het ons hadden voorgesteld; als we nooit zouden botsen op de tegenstellingen die God toestaat, dan zou ons geloof slechts op een laag pitje staan. Maar als we God kunnen vertrouwen als Hij ons laat wachten, en door de beproevingen en stormen van ons leven heen, en ook in de schijnbare tegenstellingen die Hij toestaat, dan is ons geloof in een verder gevorderd stadium aangeland.

De rest van hoofdstuk twee spreekt vijf maal het "wee" uit over het zondige volk. Het is niet helemaal duidelijk wie hier aan het woord is, maar ik heb de indruk dat God hier aan het woord is. Dit lijkt zo te zijn vanwege wat Habakuk in hoofdstuk 3 vers 2 zegt. Ik kan me voor de Chaldeeën niets verschrikkelijkers voorstellen dan deze goddelijke weeën, die boven hun hoofd hangen. Heel in het kort kunnen ze als volgt worden samengevat:

vers 6- 8 Wee hem die anderen met geweld berooft.

vers 9-11 Wee die zijn goederen door valse middelen vermeerdert

vers 12-13 Wee hem die geweld gebruikt om zijn doel te bereiken

vers 15-17 Wee hem die zich overgeeft aan dronkenschap en immoreel handelen

vers 18-19 Wee hem die valse goden aanbidt.

We moeten goed in gedachten houden dat God het laatste woord heeft. Het lijkt misschien dat de goddeloze voorspoed heeft en geniet van zijn zondige leven, maar Gods WEE wordt al over zulke mensen uitgesproken. "Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten, want wat de mens zaait, zal hij ook oogsten" (Gal.6:7). We kunnen Gods antwoord aan de profeet dus op deze manier weergeven. "Habakuk, jij begrijpt misschien niet wat er aan de hand is. Het zal er op lijken dat de goddeloze voorspoed heeft. Je zult voor jouw problemen geen onmiddellijke oplossing zien. De dingen zullen van kwaad tot erger worden, **maar Ik wil dat je Mij vertrouwt**. IK zal uiteindelijk met alles klaarkomen en er komt een dag van oordeel, waarop Mijn wraak over het zondige zal uitgestort worden. Er komt een tijd waarop de aarde vervuld zal zijn met de kennis van de heerlijkheid van de Here, zoals de wateren de zee bedekken.(vers 14) In de tussenliggende tijd wil Ik dat je geloof oefent; **vertrouw eenvoudig op Mij.**"

Dit is Gods antwoord op al de vragen uit hoofdstuk 1. En dit is ook voor ons

in onze wereld een hulp, als er zoveel is dat ons verbijsterd en ter neer drukt. "God heeft een dag bepaald, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man, die Hij aangewezen heeft" (Hand.17:31). In Psalm 73 kun je lezen hoe Asaf door sommige van dezelfde problemen in de war werd gebracht. Merk zijn conclusies in de verzen 17-24 op, en tot welke houding hij kwam in (vers 25-28).

We zullen nu hoofdstuk 3 bekijken en zien of Habakuk geleerd heeft van Gods aanwijzing. Hij lijkt duidelijk dat deze profeet een van de tempelzangers was, en dat dit hoofdstuk geschreven was om als psalm gezongen te worden. Als je het leest, lijkt het ook echt een psalm. Habakuk was ten diepste betrokken bij wat hij had gehoord. Hij was herinnerd aan Gods almacht en hier schreef hij over, terwijl hij daarbij verslag deed, hoe God in vroeger tijden zijn volk bevrijd had. (vers 3-16).

Het is duidelijk dat de schrijver zijn ogen nu vast op de Here en op Zijn beloften gericht had en daardoor niet meer zo over de situatie inzat. Als we de laatste drie verzen van het boek lezen komen we in de verleiding ons af te vragen of dit wel dezelfde persoon kan zijn, die in hoofdstuk 1 zo gedepriemd en ontmoedigd was. Wat was er veranderd? Niet de situatie, die bleef net zo slecht als ooit. Maar Habakuks houding ten aanzien van de situatie was veranderd. Hoe beroerd de zaken er ook voor mochten staan, en hij was er zelfs op voorbereid dat het nog slechter zou worden (vers 17), toch zegt hij dat hij in de Here zal juichen en zal jubelen in de God van zijn heil.

Uiterlijke omstandigheden kunnen de persoon, die door geloof zijn wortels in de Almachtige heeft, niet van zijn stuk brengen; net zo min als de stormen de machtige eik kunnen aantasten, die zijn wortels gedurende een periode van vele jaren in de grond heeft ingegraven. Habakuk had de belofte van God nu stevig onder de voeten, en de golven van verbijstering en verwarring die hem omringden, konden hem niet uit zijn positie trekken.

Hoe heerlijk is het te kunnen zeggen: "De Here is mijn kracht." (vers 19) Het herinnert me aan een van mijn favoriete verzen uit de Bijbel. Het is heel eenvoudig en toch uitermate verheven. Er staan in dit vers geen woorden waar je een woordenboek voor nodig hebt, en toch zijn z'n lessen zo groot, dat we ze niet ten volle kunnen bevatten. Ik spreek over Psalm 121:2: "Mijn

hulp is van de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft." Stel je eens voor: God, die het heelal gemaakt heeft, staat klaar om door een enkel woord Zijn hulp en Zijn kracht te schenken.

In het licht van dit vers hebben de problemen niet het laatste woord. Er is uitzicht in de moeilijkheden, omdat ik hulp kan verwachten van Een, Die Almachtig is. Habakuk eindigt dan met een uitdrukking, waarvan ik me voorstel dat hij die als een tempelzanger vele malen gezongen moet hebben. "Die mijn voeten maakt als die der hinden en mij op mijn hoogten doet staan." David heeft deze woorden ook uitgesproken ten tijde dat hij verlost werd uit de hand van Saul. (2 Sam.22) Je zult je herinneren dat hij jarenlang als een vluchteling achtervolgd is. Met zijn volgelingen was hij ontsnapt aan Saul's aanvallen en had heel wat tijd doorgebracht in woest en onherbergzaam gebied, waarbij de grotten vaak zijn thuis waren. Zonder twijfel had hij de berghinden gade geslagen. Deze bewogen zich met gemak over de rotsachtige gebergten, waar een mens slechts met pijn en moeite op handen en voeten voort kan krabbelen. Zie je, God had de voeten van de hinden zo ontworpen, dat ze voor dit landschap geschikt waren. Hij had er voor gezorgd dat ze makkelijk en in absolute veiligheid over deze heuvels konden springen en rennen.

Als het aankomt op de heuvels van moeiten en bergen van beproeving, is God in staat ons voeten te geven die dit aankunnen. Uit onszelf zouden we proberen op handen en voeten vooruit proberen te kruipen, waarbij we ons zouden bezeren en verwonden, maar Habakuk zegt met stelligheid: **Hij zal mijn voeten maken als die der hinden.** Hiervoor kunnen we naar de Here opzien, zodat de lasten die ons dreigen te vermorzelen, stenen worden waar we in geloof overheen kunnen stappen.

Aan het eind van dit boek zien we dus een heel andere Habakuk dan we aan het begin zagen. Hij begon vol vragen, twijfels, klachten en onbegrip, maar hij eindigt triomferend, met zijn geloof vast gevestigd op de beloften van God.

Samengevat is de les van dit boek, dat we onze ogen van de omstandigheden moeten afwenden en op de Here en zijn beloften moeten vestigen. Nehemia moest het volk aan dezelfde les herinneren, toen ze overweldigd werden door de bedreigingen van de vijanden en de hoeveelheid afval die ze, ten tijde dat ze de muren van Jeruzalem zochten te

herbouwen, moesten verwijderen.

Lees hoofdstuk 4 en let eens bijzonder op vers 14. "**Denk aan de grote en geduchte Here**", alsof Nehemia moest zeggen: jullie hebben naar de moeilijkheden gekeken. Vestig nu je ogen op de Here, die ons bevolen heeft te herbouwen en die beloofd heeft ons te zegenen en ons voorspoedig te doen zijn. Jesaja had voor het volk van zijn dagen een soort gelijke boodschap. Lees hoofdstuk 40 en denk eens bijzonder over de eerste woorden van vers 10 na. "**Zie, hier is uw God!**" Veel van dit hoofdstuk bevat beschrijvingen over Gods grootheid en macht. Tot onze grote troost vinden we hier dat zijn macht beschikbaar is voor ons. In vers 29 staat: "Hij geeft de moede kracht en de machteloze vermeerdert Hij sterkte."

Petrus moest dezelfde les leren, terwijl hij over de golven liep. Het gaat mis als we naar de golven om ons heen kijken. We moeten onze ogen op de Here gericht houden. En in tijden als je het gevoel hebt, dat je zinkt, kijk dan op naar Hem, die Zijn hand uitgestrekt heeft en Hij zal je vastgrijpen en je omhoog trekken.

Achtste brief: Doch later

Een van de akeligste aspecten van een tijd van depressie is het gevoel dat er nooit een einde aan zal komen. Het lijkt of we niet de energie kunnen opbrengen om uit de diepte te geraken. We hebben het gevoel dat er een grote wolk op ons is neergedaald die nooit meer weg zal gaan.

Zo is het natuurlijk niet. Het mag lang duren, in sommige gevallen zelfs jaren inplaats van maanden, maar er zal uitkomst komen. De tunnel is dan misschien wel lang en donker, maar er is aan het einde licht.

Voor de meesten komt het einde van een depressie niet zomaar in één keer. We maken ups en downs mee. Soms hebben we het gevoel dat we vooruit komen, maar ook wel dat we weer terug vallen. Het gaat maar langzaam en aarzelend, maar er is vooruitgang.

Ik herinner me nog een fijne, oude gelovige die de volgende illustratie hiervoor gebruikte. Toen ze nog een klein meisje was kon ze vaak naar de trein kijken. In het traject dat ze kon overzien, bevonden zich verscheidene tunnels, en zo zag ze steeds, dat de stoomtrein in een tunnel verdween. Dan moest ze even wachten, totdat de locomotief uit de tunnel kwam geschoten en weer zichtbaar was. Kort daarop verdween de trein weer in een tunnel, en dit herhaalde zich enige malen. De passagiers in de trein hadden dus een tijd van zonlicht, gevold door duisternis, dan weer de vreugde van het zonlicht, en opnieuw duisternis. Maar uiteindelijk waren alle tunnels afgewerkt en bevonden de passagiers zich voorgoed in het licht. In dat verband zou ik twee kostbare gedeelten met je willen doornemen, met de klemtoon op een bepaald woord. In Psalm 66 vers 10-12 lezen we: Want Gij hebt ons getoetst, O God ons gelouterd, gelijk men zilver loutert; Gij hebt ons in het net gebracht, banden gelegd om onze heupen; Gij deed mensen over ons hoofd rijden, we zijn **door** vuur en **door** water gegaan". Verder lezen we in Jesaja 43:2: "Wanneer gij **door** het water trekt, ben Ik met u, gaat gij **door** rivieren, zij zullen u niet wegspoelen; als gij **door** het vuur gaat, zult gij niet verteren en zal de vlam u niet verbranden". Zie je de geweldige betekenis van dat woord? We worden niet zomaar in het vuur geleid en het water geleid. We komen niet zomaar in de rivieren van moeilijkheden terecht, we gaan er **doorheen**. Sta in tijden van wanhoop vast op de beloften. Een ander

probleem dat ons in tijden van depressie aangrijpt, is de klaarblijkelijke zinloosheid ervan. Hij heeft er in het geheel niet de schijn van dat het ons geestelijk gezien voorwaarts helpt, in feite eerder het tegenovergestelde. We hebben het gevoel dat we niet van nut zijn voor de Here, voor anderen of voor onszelf. Maar ook dit is niet waar. Ik geef toe, dat we misschien voor een zekere tijd ons moeten terugtrekken uit de frontlinie van de strijd. Anderen moeten misschien onze christelijke taak overnemen, omdat wij er op dat moment niet tegen kunnen, maar het is verre van zinloos. In een vorige brief hebben we reeds veel gesproken over het feit dat het de Here Zelf is die in feite toestaat, dat we in de duisternis geleid worden. Laten we de verzen uit Psalm 66 nog eens lezen, en de nadruk leggen op een ander woord: "Want **Gij** hebt ons getoetst, o God, ons gelouterd, gelijk men zilver loutert; **Gij** hebt ons in het net gebracht, banden gelegd om onze heupen; **Gij** deed mensen over ons hoofd rijden." We kunnen er absoluut zeker van zijn, dat de Here een plan uitwerkt, als Hij ons in zulke vreemde wegen leidt. Er is steeds een eindproduct in zicht. In de Bijbel vinden we drie beelden, die ons dit duidelijk kunnen maken. Het eerste is een beeld van **de vader en het kind**. Dit wordt ons verteld in Hebreeën 12:5-1. In deze verzen staan vele lessen voor ons. In de verzen 5 en 6 haalt de schrijver Spreuken 3:11 en 12 aan. We moeten de kastijding van de Here niet versmaden. We moeten er niet op hopen vrij te worden van Zijn kastijding of dit als zinloos beschouwen. De redenen hiervoor worden ons gegeven.

Ten eerste blijkt uit het feit, dat wij gekastijd worden, dat de Here ons liefheeft. "Want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here". Dezelfde waarheid kunnen we vinden in Openbaring 3:19: "Allen die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik. Daar ik zelf een vader ben, kan ik dat begrijpen. Ik tuchtig mijn kinderen, omdat ik ze liefheb. Het feit, dat er wel eens klappen worden uitgedeeld, betekent niet dat ik ze haat of niet om hen geef. De waarheid is juist omgekeerd; het is omdat ik zoveel om ze geef en zoveel van ze houd, dat ik hun welzijn op het oog heb. Ze moeten nog veel leren om te kunnen opgroeien tot bruikbare leden van de gemeenschap, en de kastijding van vader is soms de enige manier om deze lessen te leren. Het lijkt een tegenstelling, maar je moeilijkheden tonen aan, dat je hemelse Vader je liefheeft. In vers 9 staat : "Voorts, de tuchtiging van onze vader naar het vlees hebben wij ondergaan en wij zagen tegen hen op; zullen wij ons dan niet nog veel meer onderwerpen aan de Vader der geesten, en leven ? ". Ik

ben me er als een aardse vader van bewust, dat mijn oordeel in het tuchtigen van mijn kinderen niet altijd juist is. Ik denk dat alle ouders zich van hun tekortkomingen bewust zijn. Aan Gods kant worden echter geen fouten gemaakt. Hij is alwijs en we kunnen Hem volledig vertrouwen.

Ten tweede zien we dat er een eindproduct is als resultaat van de kastijding. Kastijding is niet zomaar iets, waarmee God zijn Liefde voor ons toont, maar het heeft ook een uitwerking in ons leven. In vers 10 en 11 lezen we: "Want zij hebben ons voor luttele dagen naar hun beste weten getuchtigd, maar Hij doet het **tot ons nut, opdat wij** deel verkrijgen aan Zijn heiligheid. Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde, maar smart te brengen, **doch later brengt zij hun**, die erdoor geoefend zijn, **een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid.**"

In al Zijn handelen met ons heeft God een doel op het oog. Zijn bedoeling is dat wij gelijkvormig zouden worden aan het beeld van Zijn Zoon (Rom. 8:28). Hij wil dat wij heilig zijn. In feite gebiedt Hij ons heilig te zijn zoals Hij heilig is. Misschien ben je op het moment niet in staat dit te zien, maar datgene waar je nu doorheen gaat, zal op grotere heiligheid tot gevolg hebben. Je wordt er zeer zeker in onderwezen dat je niet op jezelf kunt vertrouwen. Je leert hoe zwak je van je zelf bent. Je wordt er toe gedwongen ten volle op de Heer te leunen, en dat moet heilzame vrucht afwerpen.

Het tweede beeld waar we aan kunnen denken, is dat van de **goudsmid**. Mijn kennis van goudsmiden staat op een niet al te hoog peil, maar ik heb begrepen dat goud en zilver zover verhit moeten worden, dat alle onreinheden naar de oppervlakte komen en verwijderd kunnen worden. De goudsmid is verantwoordelijk voor de juiste hitte van de oven. Hij zal de hitte zolang in stand houden als nodig is. Als al de droesem uiteindelijk verwijderd is, kan hij zijn eigen beeld in het gesmolten metaal volmaakt weerspiegeld zien.

Stel nu eens de Here als de grote hemelse Goudsmid voor. Job dacht op die manier aan de Here, toen hij zei: "Want Hij weet hoe mijn wandel is, toetste Hij mij. ik kwam als goud tevoorschijn (Job 23:10). Job was zich bewust dat zijn verlies en smart de oven van de Goudsmid waren, en hij wist dat hij uiteindelijk er doorheen zou komen met zijn geloof gezuiverd als goud. Kun je zien dat dit waar is voor jou ?

God sprak door de profeet Jesaja tot Zijn volk: "Ik wil Mijn hand tegen u

keren en Ik zal uw slakken verwijderen"(Jes. 1:25). Zijn bedoeling is altijd dat het eindproduct heiligheid en zuiverheid zou zijn. Dit kun je ook in Maleachi 3:3 zien. "Hij zal de zonen van Levi reinigen, Hij zal hen louteren als goud en zilver, **opdat zij de Here in gerechtigheid offer brengen.**"

Er is zoveel droesem en onzuiverheid, maar de Here werkt geduldig verder. Ik herinner me dat ik dit in gedachten had, toen ik zelf werkelijk in de diepte was. Het leek of de Here, als de hemelse Goudsmid, toestond dat de hitte te groot werd, en soms riep ik het uit: : Here, ik kan het niet meer aan". Dan temperde Hij het vuur, óf gaf me extra genade om de hitte te doorstaan. In ieder geval bracht Hij me er veilig doorheen. Bedenk steeds weer, dat Hij de alwijze Goudsmid is. Hij kent het materiaal waarmee Hij werkt. Hij weet hoeveel hitte nodig is om de droesem te voorschijn te doen komen. Hij weet ook precies wanneer Hij het vuur moet doven. O, mag Hij toch in mij, voordat Hij Zijn werk voleindigt, Zijn beeltenis zien!

Het derde beeld dat ons kan helpen, is dat van **de tuinman met zijn snoeischaar**. Je kunt je hem aan het werk voorstellen met een wijnstok. Hij lijkt zo meedogenloos. Her en der snijdt hij stukken weg. Op die plaatsen bloedt de wijnstok en een ondeskundige zou zich afvragen waarom dit alles noodzakelijk was. De wijnstok ziet er in zijn ogen goed uit. Het lijkt of hij prima groeit en de pijnlijke snoeiing schijnt overbodig. Maar de ervaren wijngaardeniers stelt belang in vruchtbaarheid. Hij weet, dat de enige manier om de wijnstok overvloedig en sappig fruit te doen voortbrengen is dat hij een gedeelte van de groei met zijn scherpe snoeimes wegsnijdt. Is dat niet precies wat de Here in gedachten had, toen Hij zei: "Elke rank die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij **meer vrucht** drage." Er is een doel. Wil je niet dat je leven vruchtbaar is voor God? Schrik dan niet terug voor de snoeischaar van de hemelse Wijngaardenier.

Uit de illustraties kunnen we dus zien, dat tijden van depressie, twijfel en wanhoop zeer zeker niet zinloos zijn. De kastijding leidt tot heiligheid, de loutering leidt tot zuiverheid, et snoeien leidt tot vruchtbaarheid. Natuurlijk is kastijding op zichzelf erg onprettig, de loutering uiterst onaangenaam en het snoeien zeer pijnlijk, maar het zal het ook waard zijn. Als ik terug kijk op de periode waarin ik zelf aan depressie leed, dan ben ik nu in staat de Here van harte te danken voor al datgene wat Hij mij geleerd

heeft. In vel opzichten was het een vreselijke tijd, niet in het minst voor mijn vrouw, die zo'n steunpilaar voor mij was. Vaak kwam ik aan het einde van mijzelf, en had het gevoel dat ik eenvoudig niet verder kon. Vaak wilde ik het bijltje er bij neerleggen. Vaak had ik het gevoel dat alles afgelopen was, dat ik nooit in staat zou zijn de Here weer te dienen, en dat ik nooit mijn plaats als een normale echtgenoot en vader zou kunnen innemen.

Maar de Here heeft mij er doorheen gebracht. In deze brief heb ik de enige lessen doorgegeven die ik geleerd heb. Iets hiervan zal ook voor jou een hulp zijn. In de komende jaren zul je terugkijken en God danken voor je depressie. Ondanks alles waar je doorheen gegaan zult zijn, zul je dan met David in Psalm 18:31 kunnen zeggen: "**Gods weg is volmaakt**".